IOAN VLĂDUCĂ

ÎMPOTRIVA EVOLUȚIONISMULUI

CUPRINS

DIN ISTORIA EVOLUȚIONISMULUI

Ideea de apariție spontană a vieții (prin factori întâmplători) şi ideea de evoluție a speciilor provin din filosofia păgână.

Anaximandru (610-546 î. Hr.) credea că animalele au apărut din mare datorită căldurii solare; că la început erau acoperite cu o scoarță de spini pe care apoi au pierdut-o.

După **Empedocle** (483-423 î. Hr.) viața s-a născut din mâlul încălzit din care au ieşit segmente de ființe vii, membre izolate, ochi fără cap etc. El credea că ființele vii apăreau prin asocierile întâmplătoare ale acestor segmente.

Democrit (460-370 î. Hr.) considera că omul s-a plămădit ca un viermişor, din mâl.

Aristotel (384-322 î. Hr.) considera că s-a trecut spontan de la neviu la viu prin nişte elemente intermediare. Mai credea că plantele sunt verigi intermediare între obiectele neînsuflețite şi animale.

Teofrast din Eresos (370-287 î. Hr.) considera că plantele se pot metamorfoza spontan.

Lucrețiu (98-55 î. Hr.) afirma că speciile au apărut prin combinarea întâmplătoare a unor elemente.

Geber (720-813) pe numele său arab Abu Musa Djaber ibn Hayyan, continuator al filosofiei lui Empedocle, avea o viziune evoluționistă extinsă la întreaga materie. Bazându-se pe asemănările exterioare, credea că prin reacții chimice se poate transforma cuprul în aur.

Albertus Magnus (1193-1280) era convins că plantele pot trece dintr-o specie în alta sub influența solului, a nutriției sau a altoirii. Credea că orzul se poate transforma în grâu, iar stejarul în viță de vie.

Pierre Charron (1541-1603), scriitor şi moralist francez, a afirmat înrudirea omului cu animalele şi a încercat desprinderea moralei de religie.

Georges Louis Leclerc conte de Buffon (1707-1788), naturalist şi scriitor francez, considera că din putregai se pot naşte tenii, omizi, gândaci şi păduchi.

Julien de la Mettrie (1709-1751), filosof materialist şi medic francez, accepta perfecționarea progresivă a speciilor şi considera că omul este o maşină în activitatea căreia nu este nevoie de suflet.

Denis Diderot (1713-1784), filosof materialist şi scriitor francez, unul din cei mai cunoscuți iluminişti şi redactor principal al *Enciclopediei*, credea că vietățile apar spontan prin combinații chimice întâmplătoare.

Jean-Pierre Antoine de Monet, cavaler de **Lamark** (1744-1829), naturalist francez, considera că vietăţile au apărut spontan şi apoi au evoluat de la simplu la complex.

Pierre Jean Cabanis (1757- 1808), filosof materialist, scriitor şi medic francez, considera că materia în mişcare produce forme de viaţă.

Erasmus Darwin (1731-1802), bunicul lui Charles Darwin, gândea şi el că viaţa a apărut spontan. Mai credea că vietăţile au evoluat datorită dorinţelor lor şi eforturilor de voinţă.

În acea epocă circula ideea că animalele cu dinţi au apărut din cele fără dinţi, din dorinţa lor de a mesteca hrana.

În acest context s-a format gândirea lui **Charles Darwin** (1809-1882), considerat părintele evoluţionismului. El credea că omul descinde dintr-un mamifer păros, cu coadă şi urechi ascuţite, care trăia în copaci. Darwin a preluat ideile filosofice evoluţioniste şi le-a dat un aspect exterior ştiinţific. Principalele sale cărţi sunt: *Originea speciilor prin selecţie naturală sau păstrarea raselor favorizate în lupta pentru existenţă* (1859, trad. rom. 1957) şi *Descendenţa omului* (1871, trad. rom. 1967)

Thomas Henry Huxley (1825-1895), biolog englez, a fost unul dintre cei mai activi propagatori ai ideilor lui Darwin. Nepotul său, biologul **Julian Huxley** a fost iniţiatorul unei religii naturaliste numite *umanism evoluţionist* şi a devenit secretarul general fondator al UNESCO (Organizaţia Culturală, Ştiinţifică şi Educativă a Naţiunilor Unite). În 1959, la universitatea din Chicago, s-a desfăşurat Centenarul Darwin – 100 de ani de la publicarea *Originii speciilor*. Cu această ocazie, Julian Huxley a spus, printre altele: „Întreaga realitate este un unic proces de evoluţie. [...] În modelul evoluţionist de gândire nu mai este nevoie şi nici loc pentru supranatural. Pământul nu a fost creat, ci a evoluat. Tot aşa s-a întâmplat şi cu animalele şi plantele care îl locuiesc, inclusiv cu noi, oamenii.” [1]

Friedrich Engels (1820-1895), fondator, alături de Marx al comunismului zis ştiinţific şi al materialismului dialectic şi istoric, a trecut de tânăr la ateism, influenţat de gruparea „Tânăra Germanie”. În 1842 a plecat în Anglia, stabilindu-se la Manchester. Acolo a avut loc trecerea sa la comunism. În august 1844, în drum spre Germania, se întâlneşte la Paris cu Marx, cu care leagă o strânsă prietenie. În 1850 revine la Manchester. În această perioadă, Engels studiază ştiinţele naturii, inclusiv lucrările lui Darwin, care au avut asupra lui o influenţă puternică. A scris un număr mare de cărţi cu conţinut materialist şi a întreţinut o bogată corespondenţă cu

---

[1] Citat de Ieromonahul Damaschin, în prefaţa cărţii Ieromonahului Serafim Rose, *Cartea Facerii, crearea lumii şi omul începuturilor*, Ed. Sophia, Bucureşti, 2001, p. 6.

partidele socialiste din întreaga lume, răspândind ideile materialist-evoluţioniste.

Karl Marx (1818- 1883), filosof materialist şi economist german, colaborator al lui Engels, a redactat împreună cu acesta Manifestul Partidului Comunist, apărut în 1848. În corespondenţa sa cu Engels, face referire la teoria lui Darwin, în care vede o bază ştiinţifică pentru doctrina lor materialistă. Din operele lui Marx şi Engels au fost traduse în limba română, în perioada comunistă, 76 de titluri.

Vladimir Ilici Lenin (1870-1924), continuator al operei lui Marx şi Engels, a întemeiat Partidul Comunist al Uniunii Sovietice. În 1895 a înfiinţat la Petersburg *Uniunea de luptă pentru eliberarea clasei muncitoare*. În 1907 a plecat în Elveţia şi apoi în Franţa, unde a studiat ştiinţele naturii din perspectiva materialismului dialectic. În 1917, Lenin conduce direct insurecţia armată din Rusia, prin care, la 7 noiembrie (25 octombrie) se instaurează puterea comunistă. După revoluţie, conduce şi revoluţia culturală, stabilind un plan educaţional materialist-evoluţionist. În opera lui Lenin există numeroase referiri la România, care scot în evidenţă interesul cu care el urmărea evenimentele sociale, economice şi politice din ţara noastră. Din 1950, au fost traduse în limba română *Operele* lui Lenin în 40 de volume. La Congresul al XI-lea al Partidului Comunist Român, s-a apreciat că „programul Partidului Comunist Român constituie expresia marxism-leninismului creator în România."

Când comuniştii au preluat conducerea în România, au eliminat învăţătura creştină ortodoxă din şcoli, au desfiinţat catedrele de Apologetică de la Facultăţile de Teologie Ortodoxă, aruncând în temniţă pe profesori, şi au realizat manuale şcolare cu un pronunţat caracter ateist-evoluţionist. Se urmărea mai ales propaganda evoluţionistă şi discreditarea Sfintei Scripturi. Într-o carte din 1968, găsim scris că „strămoşul omului semăna cu o maimuţă. Capul său, cu fruntea îngustă şi înclinată, cu maxilarul inferior masiv ieşit în afară şi cu canini mari şi ascuţiţi, era aşezat pe un trup voluminos şi păros, cu abdomenul mare şi spinarea lată. [...] El mergea în patru picioare. [...] Adoptând poziţia verticală, strămoşul nostru a păşit mai repede pe calea umanizării. A dispărut necesitatea de a recurge în timpul încăierării la maxilare şi canini. Era mai comod să te aperi şi să ataci cu ajutorul mâinilor, al unei bâte solide, al unui bolovan."[2]

După revoluţia din decembrie 1989 s-a continuat editarea manualelor evoluţioniste. În clasa a V-a, elevii sunt învăţaţi că „evoluţia plantelor s-a realizat de la plante unicelulare la plante pluricelulare, de la plante inferioare

[2] V. V. Lunkevici, *Biologia distractivă*, traducere din limba rusă, Ed. Ştiinţifică, 1968.

la plante superioare.” În clasa a VI-a, elevii sunt învățați că „modificările condițiilor de mediu de pe pământ au dus la apariția vieții şi apoi la evoluția ei” şi că „maimuțele şi omul au avut un strămoş comun.” Iar în clasa a XII-a, elevilor li se spune că „specia hominidelor a pierdut haina de blană naturală a maimuțelor, devenind o maimuță nudă.”

Evoluționismul se predă în continuare şi în învățământul universitar.

Mulți oameni sunt atât de obişnuiți cu ideea de evoluție a speciilor, încât au impresia că aceasta este un fapt ştiințific, nu o simplă concepție filosofică.

CE ÎNSEAMNĂ FAPT ŞTIINȚIFIC ŞI TEORIE ŞTIINȚIFICĂ ?

Faptele ştiințifice sunt realități dovedite prin observații sau experiențe ştiințifice. Exemple de fapte ştiințifice: înghețarea apei, transportul aminoacizilor prin membrana celulară, faptul că grâul conține proteine cu toți aminoacizii esențiali necesari omului, existența reflexelor condiționate.

Evoluția speciilor nu este un fapt ştiințific. „Dovezile directe ale evoluției”, prezentate de evoluționişti, nu dovedesc evoluția, ci adaptarea la mediu şi selecția. Referindu-se la derivație, adică la transformarea speciilor, profesorul universitar Nicolae Paulescu – descoperitorul insulinei – arăta foarte clar că „numai observația directă a transformării dintr-o specie actuală în alta poate constitui o probă ştiințifică în favoarea derivației.”[3]

O teorie ştiințifică este un model explicativ sau un sistem de modele explicative pentru un fenomen real sau pentru o clasă de fenomene reale. Subliniem că fenomenul studiat trebuie să fie real, trebuie să existe. De exemplu, există fenomenul de transport prin membrana celulară şi există diverse mecanisme explicative.

Deşi evoluția speciilor nu a fost dovedită, evoluționiştii au imaginat mai multe mecanisme explicative. Este o eroare gravă să se construiască modele explicative pentru un fenomen care nu există. Având în vedere acest aspect, afirmăm că **evoluționismul nu este o teorie ştiințifică**.

Evoluționismul este o concepție filosofică bazată pe noțiuni lipsite de sens şi pe raționamente greşite.

---

[3] N. C. Paulescu, *Fiziologie Filosofică*, vol. I, Fundația Regală pentru Literatură şi Artă, 1944.

NOȚIUNI EVOLUȚIONISTE LIPSITE DE SENS

Noțiunea de „**dovadă experimentală a originii vieții**" este lipsită de sens. Activitatea coordonată a unor cercetători (ființe raționale) nu poate fi o dovadă a apariției spontane a vieții, prin fenomene întâmplătoare (fără intervenția unei ființe raționale).

În evoluționism, virusurile sunt denumite "**forme de viață acelulare**", pentru a se crea impresia că a avut loc o evoluție de la forma acelulară la forma celulară. Această denumire este greşită, deoarece virusurile nu au metabolism propriu şi nu se autoreproduc, deci nu sunt forme de viață. Chiar şi unii evoluționişti recunosc faptul că *„viața se manifestă numai în cadrul organismelor cu structură celulară"* [4], adică nu există viață în formă acelulară.

Evoluționiştii consideră că prima genă a apărut prin combinații chimice întâmplătoare. Noțiunea de „**primă genă**" este lipsită de rigurozitate ştiințifică, din două motive. Primul motiv: nu este permisă folosirea noțiunii de „primă genă" fără dovedirea clară a existenței procesului evolutiv abiogen de formare a genelor, susținut de evoluționişti. „Prima genă" ar fi primul produs al acestui proces. Dacă procesul nu există, atunci nu există nici acest prim produs. Al doilea motiv: Când spunem „genă", spunem implicit „informație". Dar, în sistemul ateist-evoluționist, această informație nu are sens în absența unui receptor informațional. Iar receptorul informațional nu exista în acel moment, deoarece nu exista gena pentru sinteza lui (nu poate exista o genă înainte de prima genă).

Noțiunea de „**dovadă experimentală a originii comune a două proteine**" este lipsită de sens. Eventuala origine comună a două proteine nu poate fi dovedită experimental, pentru simplul motiv că experiența se realizează în prezent, în laborator, de către cercetători (ființe raționale), iar originea comună ar fi fost, după estimarea unor biologi evoluționişti, în urmă cu sute de milioane de ani, prin procese naturale, fără intervenția unor ființe raționale. Activitatea coordonată a unor cercetători nu poate fi dovada originii naturale a unei structuri.

---

[4] Marin Andrei, Ion Popescu, Florica Mărăscu, Maria Şoigan, *Biologie* manual pentru clasa IX, Ed. Didactică şi Pedagogică, 1996, p. 105.

ERORI DE LOGICĂ ÎN RAȚIONAMENTELE EVOLUȚIONISTE

Evoluționismul se bazează pe următoarele erori de logică:

Confuzia între evoluție şi selecție. Evoluționiştii folosesc dovezi ale selecției naturale sau artificiale, încercând să demonstreze evoluția speciilor.

Confuzia între evoluție şi adaptare la mediu. Exemple de adaptare sunt prezentate drept exemple de evoluție.

Falsa implicație „asemănare morfologică implică descendență". Asemănarea morfologică dintre două specii este luată drept dovadă a legăturii filogenetice (se afirmă că o specie provine din alta sau că cele două specii au un strămoş comun).

Falsa implicație „asemănare genetică implică descendență". Asemănarea genetică dintre două specii este luată drept dovadă a legăturii filogenetice.

Falsa implicație „asemănare biochimică implică descendență". Asemănarea biochimică dintre două specii este luată drept dovadă a legăturii filogenetice.

Falsa implicație „asemănare embrionară implică descendență". Asemănarea embrionară dintre două specii este luată drept dovadă a legăturii filogenetice.

Falsa implicație „varietate implică evoluție". Marea varietate a lumii vii este considerată o dovadă a evoluției.

Generalizarea nejustificată. Se folosesc noțiunile generale de „floare" şi „frunză", pentru a se evita demonstrarea transformării frunzei în floare la fiecare specie de plantă cu flori.

Condiții necesare luate drept condiții suficiente. Se spune că viața a apărut odată cu apariția primelor gene. În realitate, genele sunt elemente necesare, nu suficiente.

Afirmații contradictorii. Se afirmă că primele viețăți au avut o alcătuire simplă, acelulară. Iar apoi se spune că nu există viață decât în formă celulară.

Argumentarea în cerc vicios. Pe baza ipotezei evoluției se trasează un arbore filogenetic. Acest arbore este adus apoi ca dovadă a evoluției.

Ajungem astfel la concluzia profesorului Nicolae Paulescu:

„Generalizări nejustificate, raționamente defectuoase – iată firul cu care este cusută doctrina transformării speciilor."[5]

---

[5] N. C. Paulescu, *Generația spontanee şi darwinismul în fața metodei experimentale*, în *Fiziologie filosofică*, I, p. 189.

ASPECTE ALE EVOLUȚIONISMULUI ÎN GIMNAZIU

CLASA A V-A. BIOLOGIE VEGETALĂ

Capitolul 6 al manualului [19] este intitulat „Evoluția plantelor". Se afirmă că *„plantele şi animalele care au trăit în trecutul îndepărtat pot fi cunoscute, deoarece in scoarța Pământului se păstrează rămăşițe ale viețuitoarelor dispărute. Acestea se numesc fosile."*([19], p. 161) Dar dispariția unor viețuitoare nu dovedeşte transformarea evolutivă a lor. Există şi astăzi aşa-zise „fosile vii". Mult timp s-a crezut că ele au dispărut, transformându-se în alte specii. Recent s-au descoperit în viață exemplare din speciile presupuse dispărute. Trăiesc astăzi *alge* care aparțin unor tipuri străvechi; în forma lor nu se constată schimbări importante. Există în viață o specie de *ferigă „primitivă"* cu frunze mici şi puține. S-au păstrat şi *cycadee* - un fel de ferigi despre care unii biologi cred că au apărut în urmă cu 140 de milioane de ani. Se credea că „strămoşul" *arborelui mamut* a dispărut de 20 de milioane de ani. Dar iată că, în 1962, un student chinez, T. Wang, l-a descoperit viețuind în pădurile din China Centrală. Mai trăieşte astăzi o specie de *conifere „primitive"*, despre care unii oameni de ştiință evoluționişti spun că se menține de 250 de milioane de ani. În țara noastră mai găsim *drețe*, specie despre care se spune că există de 200 000 de ani. Menționăm că toate aceste datări aparțin evoluționiştilor. Şi dintre animale există multe „fosile vii". Ele nu au evoluat.

În continuare se afirmă că *„oamenii pot determina vârsta fosilelor"* ([19], p. 161), dar procedeele de datare folosite nu sunt riguroase ([15]). În plus, dacă am găsit o fosilă şi am determinat vechimea ei, specia poate fi mult mai veche (alte exemplare nefiind păstrate sau nefiind găsite). Specia poate fi şi mult mai nouă, din cauza erorilor de datare.

Manualul prezintă apoi *„principalele etape ale evoluției plantelor"* ([19], p. 163). Elevii pot vedea aici un „arbore genealogic". La rădăcina arborelui s-au desenat viețuitoarele simple, apoi din ce în ce mai complexe. În acest fel se formează impresia că vietățile simple s-au transformat în vietăți complexe. În realitate, evoluția nu s-a observat. „Arborele genealogic" este un simplu desen din imaginația unor oameni. Nu este o

dovadă a evoluției. Fiecare botanist are o părere proprie. Chiar şi autorii manualului recunosc că *„algele roşii au o poziție incertă, părerile botaniştilor fiind diferite”*.([19], p. 164)

La sfârşitul lecției găsim scris: *„Rețineți! Evoluția plantelor s-a realizat pornind de la plante din mediul acvatic la plante de uscat, de la plante unicelulare la plante pluricelulare, de la plante inferioare la plante superioare.”*([19], p. 164). Aceasta este doar în imaginația unor biologi atei. În realitate, evoluția nu s-a observat. Pentru că nu au credință în Dumnezeu, aceşti oameni încearcă să explice existența actuală a plantelor prin transformarea unora în altele, dar nu arată cum s-ar fi obținut această “transformare”, nici nu explică apariția *primelor* plante.

Plantele „*sunt sursa principală de oxigen necesar respirației noastre. Tot ele reprezintă sursa inepuizabilă de hrană pentru om şi animalele pe care acesta le creşte*” ([19], p. 166). Unele rădăcini depozitează substanțe hrănitoare. De exemplu, rădăcinile îngroşate de morcov ([19], p.32)… Pentru conținutul lor bogat în vitamine şi substanțe hrănitoare, multe fructe sunt nelipsite din alimentația omului ([19], p. 62)… De la multe plante cu flori (salcâm, tei, floarea soarelui, etc.), datorită albinelor, oamenii obțin mierea ([19], p. 169)… Cele mai întrebuințate plante medicinale sunt: muşețelul, teiul, izma, măceşul, pătlagina, socul ([19], p. 171)… Plantele ornamentale înfrumusețează parcurile, grădinile, balcoanele şi ferestrele locuințelor noastre ([19], p. 174). Toate aceste plante au fost create pentru folosul omului. Iar alte plante au fost create pentru hrana animalelor. Simpla întâmplare nu poate explica proprietățile hrănitoare, vindecătoare şi ornamentale ale acestor plante.

CLASA A VI-A.
BIOLOGIE ANIMALĂ

În manualul [18] se afirmă că: *„prin caracterele de asemănare a maimuțelor cu omul, s-a tras concluzia că maimuțele şi omul au avut un strămoş comun”* (p.126). Dar asemănarea nu implică existența unui strămoş comun. Dacă două tablouri ale unui pictor sunt asemănătoare, nu vom spune că au un strămoş comun. Există animale care se aseamănă cu frunzele, dar nu vom spune că animalele şi frunzele au avut un strămoş comun. Un astfel de animal - *fillium* - este prezentat în manual la pag. 147. Alte animale de acest fel vor fi studiate în clasa a XII-a. Se mai afirmă că *„maimuțele au un*

comportament comparabil cu al omului” ([18], p. 160). Dar ceea ce deosebeşte foarte mult pe om de maimuțe este viața duhovnicească. Maimuțele nu se roagă lui Dumnezeu, nu țin post, nu pictează icoane.

„Evoluția animalelor” este titlul capitolului 4. Aici se afirmă că *„modificările condițiilor de mediu de pe Pământ au dus la apariția vieții şi apoi la evoluția ei”* ([18], p. 164).

Cum poate să apară viața prin modificările condițiilor de mediu? Oare simpla încălzire a aerului poate face să apară vietăți într-un loc unde nu existau? Când punem apa la fiert încep să apară vietăți în ea? Nicidecum. Este adevărat că încălzirea aerului este urmată de ieşirea animalelor din vizuina lor. Dar aceste animale existau acolo şi mai înainte. Nu s-au format prin încălzirea aerului. Cu ajutorul microscopului vedem în apă felurite viețuitoare (euglena verde, amiba, parameciul - care au fost studiate la lecția despre nevertebratele unicelulare, p. 32-34). Ele se înmulțesc mai repede când apa este caldă. Dar existau acolo şi mai înainte. Nu au fost produse de încălzirea apei. Modificările condițiilor de mediu nu pot explica apariția vieții.

La pagina 165 găsim un „arbore genealogic” al animalelor nevertebrate, iar la pagina 168, un „arbore genealogic” al vertebratelor. Dar acestea sunt simple desene provenite din imaginația unor biologi. Nu sunt dovezi ale evoluției. Unii biologi, necunoscând sau neacceptând faptul că Dumnezeu a creat animalele, şi-au imaginat că ele s-au transformat unele în altele.

Se afirmă că *„Cele mai simple vertebrate care au trăit în trecutul cel mai îndepărtat au fost peştii”*([18], p. 166). Dar peştii trăiesc şi astăzi. Ei nu s-au transformat în broaşte, cum ar vrea să ne convingă autorii manualului. Se afirmă că *„peştii primitivi au fost nevoiți să rămână pe uscat mai mult timp. Cu înotătoarele, care erau mai dezvoltate, s-au putut târî pe fundul apelor şi au putut respira oxigen atmosferic. Astfel au apărut primii amfibieni (tetrapode)”* ([18], p. 166). Dar ştim ce se întâmplă cu peştii care rămân pe uscat mai mult timp. Nici unul din ei nu s-a transformat în broască! Înotătoarele nu pot folosi la mers, iar aer nu pot respira deoarece peştii nu au plămâni.

Se mai afirmă că *„mormolocii de broască demonstrează originea amfibienilor în peşti”* ([18], p. 166). Este adevărat că *„mormolocii au corpul lung, fără picioare şi o coadă lungă”* .([18], p. 83) şi au branhii. Dar aceasta este ceva normal, deoarece pentru mormoloci s-a rânduit mediul acvatic.

Fiecare vietate a fost dotată de Creator cu tot ce este necesar pentru a trăi într-un anumit mediu. Să ne aducem aminte că *„broaş tele se înmulțesc prin ouă care sunt depuse de femele în apă”* ([18], p. 83). Mormolocii care ies din ouă au tot ce trebuie ca să poată trăi în apă. Dar, după o săptămână, branhiile
externe dispar şi *„apar branhiile interne. Apoi acestea dispar şi se formează plămânii. Apar membrele posterioare, apoi cele anterioare, dispare coada, iar mormolocul devine adult”* ([18], p. 83). La om, nou-născutul nu are nici solzi de peşte, nici piele de broască, nici coadă de şopârlă, nici aripi de găină şi nici picioare de porc. El arată ca un om, nu ca un animal. Subliniem faptul că, din primul stadiu, celula-ou umană rezultată în urma fecundației, are structura genetică specifică omului, aşa cum arată studiile de genetică moleculară.

CLASA A VIII-A. BIOLOGIE. GENETICĂ, ECOLOGIE, EVOLUȚIONISM

Capitolul 4 al manualului [22] prezintă „*Noțiuni generale despre evoluționism. Unitatea lumii vii. Materia vie este unitară prin structura sa moleculară şi celulară*.”

În compoziția chimică a materiei vii intră şase elemente chimice fundamentale: C, H, O, N, S, P; alte elemente chimice sunt în proporție mai redusă. Prin combinarea acestora rezultă substanțe chimice anorganice şi organice. ([22], p. 153) Unitatea lumii vii nu dovedeşte evoluția. Faptul că trupurile făpturilor vii conțin aceleaşi elemente chimice nu arată că s-au transformat unele în altele. Dacă un pictor realizează două tablouri pe acelaşi suport şi cu aceleaşi vopsele nu vom spune că tablourile provin unul din altul, prin transformare. Unitatea materială (chimică) a trupurilor făpturilor vii se explică prin faptul că au fost create din aceeaşi materie, de către acelaşi Creator.

„Toate viețuitoarele au corpul alcătuit din celule. Procesele fiziologice care asigură existența plantelor, animalelor şi omului sunt aceleaşi: hrănirea, respirația, sensibilitatea, mişcarea, reproducerea, etc.” ([22], p. 153) Se constată un plan unitar în alcătuirea şi funcționarea viețuitoarelor. Este normal să gândim că acest plan a fost realizat de un Proiectant. Cum ar putea să existe un plan fără proiectant? În manual este

scris că *„prin combinarea elementelor chimice rezultă substanțe anorganice şi organice”*[22], p. 153). Subliniem două aspecte importante:

a) Substanțele organice nu au viață. Exemple de substanțe organice: proteinele, grăsimile, glucidele (zaharurile). Ele intră în componența făpturilor vii alături de substanțele anorganice (apa, sărurile minerale), dar nu au viață. O făptură vie nu este o simplă grămadă de substanțe. Există ceva care o ține în viață şi o face să crească.

b) În făpturile vii, substanțele organice nu sunt obținute din întâmplare. Să ne aducem aminte de primele lecții de genetică. În nucleul celulei se află ADN-ul care păstrează ca într-o „bancă de date” Informația necesară construirii proteinelor. ARN-ul face o copie după ADN pentru ca informația să nu se piardă. „Originalul” rămâne în nucleu. ARN-ul transportă apoi informația la ribozomi - constructorii de proteine. Folosind informația primită, ribozomii leagă aminoacizii unii de alții şi construiesc proteine. Vedem că nimic nu se face la întâmplare. Informația din ADN este foarte precisă şi fiecare componentă celulară respectă un program de activitate. Aşa cum orice carte are un autor, trebuie să existe un Creator care să fi pus informația în ADN. Cu litere scoase la întâmplare dintr-o cutie, nu se poate scrie o carte cu înțeles.

„Diversitatea lumii vii. Deşi lumea vie este unitară, ea se caracterizează printr-o mare diversitate.” ([22], p 153) Dumnezeu a creat plante alimentare şi medicinale, plante aromate şi ornamentale spre folosul oamenilor. Sfântul Ioan Gură de Aur ne învață că *„nimic nu s-a făcut în zadar, nimic nu s-a făcut fără rost. După cum copacii nu sunt toți roditori, ci mulți sunt neroditori şi cu toate acestea…ne sunt de o minunată trebuință, fie că ne slujesc la odihna noastră, fie la facerea caselor, fie că facem din ei multe alte lucruri pentru înlesnirea noastră. După cum cu copacii, tot aşa şi cu animalele: unele sunt bune de mâncare, altele ne slujesc…Doctorii folosesc multe fiare şi târâtoare pentru facerea de doctorii care pot contribui la sănătatea trupurilor noastre”*[6] . *„Căci Dumnezeu, cunoscând pe toate înainte de facerea lor, a ştiut că omul, prin voia sa liberă, are să calce porunca şi are să fie supus stricăciunii; pentru acest motiv a creat toate spre trebuința lor potrivită”*, după cum ne învață Sfântul Ioan Damaschin. [7]

În manual se afirmă că *„mecanismele genetice şi adaptarea viețuitoarelor la diferite condiții de mediu creează această mare*

[6] Sfântul Ioan Gură de Aur, *Omilii la Facere*, I, Ed. IBMBOR, Bucureşti, 1987, p. 94.

[7] Sfântul Ioan Damaschin, *Dogmatica,* Ed. Scripta, Bucureşti, 1993, p. 66.

diversitate”. ([22], p. 154) Dar adaptarea nu înseamnă evoluție. Până în prezent nu s-a observat transformarea naturală a unei specii într-o specie cu calități mai înalte sau cu organe noi, performante. Nu se cunoaşte nici un exemplu concret de evoluție. Biologia ateistă nu poate explica transformarea unui animal fără ochi într-un animal cu ochi. Diversitatea se explică cel mai bine prin existența şi lucrarea Creatorului. Marea diversitate a tablourilor unui pictor nu arată că s-ar transforma un tablou în altul. Pictorul este liber să aleagă numărul şi compoziția tablourilor sale. În manual se încearcă explicarea diversității prin *„adaptarea la diferite condiții de mediu”*. ([22], p. 154) Dar chiar şi autorii manualului recunosc faptul că *„diversitatea există şi în cadrul aceluiaşi mediu de viață, în care trăiesc numeroase specii (de exemplu într-un lac, într-o mare etc.)”*. ([22], p. 154)

În manual mai găsim scris că *“mult timp oamenii au crezut că speciile de plante şi animale sunt stabile, adică au rămas neschimbate din momentul apariției lor”*. ([22], p. 156) Dar **stabilitatea** nu înseamnă **lipsa schimbării**. Au loc mici modificări de adaptare la mediu, dar nu se trece de la o specie la alta (mai complexă).

Se mai afirmă că *„descoperirea fosilelor unor viețuitoare constituie argumente în favoarea acceptării ideii de evoluție”*. ([22], p. 156) Dar dispariția unor specii nu arată ca ele s-au transformat. Există şi astăzi specii de plante şi de animale pe cale de dispariție. Nu spunem că sunt *„pe cale de transformare”*, ci *„pe cale de dispariție”*. Mai mult, faptul că există *„fosile vii”* nemodificate, din timpuri vechi, este mai curând un argument împotriva ideii de evoluție, decât în favoarea ei. La pagina 162 sunt date două exemple de „fosile vii”: *hatteria* şi *latimeria*. Ele nu au evoluat. În loc să explice **apariția** speciilor, evoluționismul se ocupă de **dispariția** lor.

Manualul prezintă aşa-zise *„dovezi directe”* în sprijinul ideii de evoluție. *„Dovezile directe au avut la bază observațiile omului din practica lui de cultivator şi crescător de vite”*. ([22], p. 159) Dar aceste rezultate au fost obținute de cercetători sau de oameni preocupați de această problemă; în orice caz au intervenit ființe raționale. Activitatea conştientă a oamenilor nu poate fi o dovadă a transformării naturale a speciilor. *„Dovezile indirecte sunt oferite de cercetările din domeniile geneticii, citologiei, anatomiei, embriologiei, biogeografiei şi paleontologiei”*. ([22], p. 159) În realitate, aceste dovezi nu există. Iată de ce. Se afirmă că *„efectul mutațiilor este în cea mai mare parte dăunător”* ([22], p. 16), deci nu conduce la evoluție. Dacă descendența speciilor implică asemănarea organelor, asemănarea nu

implică descendența. Atunci când un pictor realizează două tablouri asemănătoare, nu spunem că tablourile s-au transformat unul în altul. Din paleontologie constatăm **existența** şi **dispariția** unor specii. Evoluționismul nu explică însă **apariția** speciilor. În plus, „fosilele vii" sunt exemple de vietăți care au rămas nemodificate. Ele nu au evoluat. Fosilele din paleozoic sunt complexe şi diverse. Trilobiții aveau ochi compuşi, deci ochii nu au apărut târziu prin „evoluție".

„Primele stadii de dezvoltare a embrionului mamiferelor, precum şi a celui uman, se aseamănă cu cele de la peşti, amfibieni, reptile şi păsări" ([22], p. 165), dar această asemănare, superficială este normală. Înainte de formarea picioarelor, embrionul uman se aseamănă, tocmai prin lipsa picioarelor, cu embrionul de peşte. După formarea picioarelor această asemănare dispare. La om, nou născutul nu are nici solzi de peşte, nici piele de broască, nici coadă de şopârlă, nici aripi de găină, şi nici picioare de porc. El arată ca un om, nu ca un animal. În plus celula-ou umană, rezultată în urma fecundației, are structura genetică specifică omului.

Sunt prezente în manual şi aşa-zisele „*dovezi ale evoluției viețuitoarelor din biogeografie*". ([22], p. 165) Biogeografia studiază răspândirea plantelor şi a animalelor pe suprafața Pământului. Absența unor specii din unele continente nu este o dovadă a evoluției. Fiecare continent a fost rânduit pentru anumite viețuitoare. Explicația nu necesită ipoteza evoluției. În manual se afirmă că *„specia devine din ce în ce mai adaptată la condițiile de mediu şi astfel ea se transformă treptat, adică evoluează."* ([22], p. 169) Aici se confundă **adaptarea la mediu** (care există) cu **„evoluția"** care nu s-a observat până în prezent. Confuzia se observă uşor din exemplul prezentat în manual *„unele căprioare au blana mai deasă decât altele. Dacă întâmplător survin la rând câteva ierni aspre, multe dintre căprioarele cu blană rară dispar. Cele care supraviețuiesc constituie populații mult mai rezistente la ger."* ([22], p. 169) Dar cele care supraviețuiesc sunt tot căprioare. Nu a apărut o nouă specie, deci nu a avut loc evoluția. Selecția artificială (prezentată în pagina 169) nu este o dovadă a *transformării naturale* a speciilor, deoarece s-a realizat prin *intervenția omului*.

În paginile 171-173 este prezentată pe scurt concepția ateistă despre originea şi evoluția omului. După enumerarea unor asemănări între om şi maimuțele „antropoide" (lipsa părului de pe față, de pe palme şi talpă, asemănări fiziologice, etc.), autorii recunosc faptul că *„prin alte trăsături*

(poziția verticală a corpului, mersul biped, neopozabilitatea degetului mare la membrele inferioare, dezvoltarea impresionantă a encefalului, apariția limbajului articulat etc.) omul se deosebeşte foarte mult de aceste maimuțe". ([22], p. 171) Între asemănările fiziologice autorii manualului menţionează şi „paraziţii asemănători". Aceasta nu este o asemănare importantă. Faptul că unii paraziți pot intra atât în trupul omului, cât şi în trupul maimuţei, nu arată că maimuța s-ar fi transformat în om. Există într-adevăr şi asemănări fiziologice. De exemplu o digestie asemănătoare, pentru ca şi oamenii şi maimuțele să se poată hrăni cu proteine, grăsimi şi zaharuri din regnul vegetal; o respirație asemănătoare, pentru a folosi oxigenul din aer. Creatorul a înzestrat organismele cu tot ce este necesar pentru viața într-un anumit mediu şi a folosit structuri asemănătoare cu funcţii asemănătoare.

Ceea ce deosebeşte foarte mult pe om de animale este viața duhovnicească. Maimuțele nu se roagă lui Dumnezeu cu priveghere de toată noaptea, nu țin post, nu pictează icoane, nu sfințesc apa şi nu au sfinte moaşte. Acei oameni care se îndepărtează de viața duhovnicească, ajung să aibă un comportament asemănător maimuțelor. *„Omul în cinste fiind nu a priceput; alăturatu- s-a dobitoacelor celor fără de minte şi s-a asemănat lor."* (Psalm 48, 21) *„Omul care a fost cinstit cu rațiune, vrea să spună profetul, şi învrednicit cu atâta înțelepciune, a ajuns asemenea animalelor necuvântătoare, ba poate şi mai rău. Acelea, pentru că sunt lipsite de judecată, nici nu sunt osândite; pe când omul, cinstit cu rațiune, care s-a coborât la lipsa de rațiune a acelora va fi, pe bună dreptate, pedepsit mult, pentru că s-a arătat nerecunoscător față de atâta binefacere."* [8]

ASPECTE ALE EVOLUȚIONISMULUI ÎN LICEU

CLASA A IX-A. BIOLOGIE VEGETALĂ

În biologia ateistă se consideră că: *"materia vie este rezultatul evoluției, în anumite condiții, a materiei lipsite de viață."* ([17], p. 3). Aceasta nu este o *concluzie ştiinţifică*, ci o simplă *ipoteză*, deoarece nu a fost dovedită. Observăm şi faptul că "evoluția" nu a fost definită. Manualul nu prezintă o definiție a "evoluției". În clasa a VIII-a, elevilor li s-a spus că:

[8] Sfântul Ioan Gură de Aur, *Omilii la Facere*, I, Ed. IBMBOR, Bucureşti, 1987, p. 95.

studii amănunţite, comparative privind structura şi funcţiile vieţuitoarelor au condus la ideea de evoluţie.” ([22], p. 156). Este vorba de “evoluţia vieţuitoarelor”, nu de “evoluţia materiei lipsite de viaţă”. Această ultimă noţiune nu s-a definit. Ateii s-au străduit să explice “evoluţia” vieţuitoarelor prin mutaţii genetice şi adaptare la mediu în lupta pentru existenţă. Dar materia nevie nu are evoluţie genetică (în sens biologic) şi nu luptă pentru existenţă.

În acest manual este prezentată ipoteza biochimistului sovietic A. I. Oparin. Această ipoteză, emisă în anul 1922, afirmă că viaţa a apărut pe planeta noastră în mediul acvatic, din materie nevie, pe calea aşa numitei “evoluţii chimice”, care ar consta din transformarea substanţelor anorganice în compuşi organici ([17], [34]). Prezentarea din manual referitoare la condiţiile fizico-chimice “*de acum câteva miliarde de ani”*, lasă impresia de mare siguranţă. Se vorbeşte de o temperatură de 100º C şi de acumularea de dioxid de carbon (CO2), metan (CH4), hidrogen sulfurat (H2S) ([17], p. 3). Elevii cred că se află în faţa unui adevăr dovedit. Această impresie falsă este favorizată de faptul că manualul prezintă o singură ipoteză ateistă. În realitate există o mare dezordine în sistemul ştiinţific ateist. Teoriile ateiste se contrazic reciproc. Unii biologi atei consideră că viaţa a apărut spontan în mediul acvatic, la temperaturi mari. S-au propus diverse temperaturi: 100º, 120º, 150º, 200º C ([15], [17], [34]). Alţi biologi atei consideră că nu în mediu lichid, ci pe substrat solid ar fi apărut viaţa; şi nu la temperaturi mari, ci la temperaturi mici, sub 25º C ([15], [34]). Manualul prezintă numai vechea ipoteză conform căreia atmosfera primitivă ar fi fost compusă în principal din metan (CH4) şi amoniac (NH3). Cercetările recente nu mai susţin această ipoteză. *“Oamenii de ştiinţă trebuie să reconsidere unele dintre presupunerile lor. Chimiştilor le-a plăcut vechea atmosferă reducătoare, deoarece era favorabilă pentru experimenţele evoluţioniste.”* ([42], p.72) Unii cercetători consideră că atmosfera primitivă conţinea destul de mult oxigen. Cercetările efectuate de NASA arată că: *“efectele Soarelui asupra apei Pământului pot constitui principala noastră sursă de oxigen şi nu fotosinteza, aşa cum se crede în general”.* ([15]) În trecut, biologii atei afirmau că oxigenul a apărut târziu după apariţia plantelor capabile de fotosinteză. Ei aveau nevoie de această ipoteză, deoarece oxigenul ar fi făcut imposibilă trecerea de la neviu la viu. Studii recente au arătat că, în prezenţa oxigenului, substanţele organice s-ar fi descompus destul de repede ([42], p.7). De aceea biologii atei au eliminat oxigenul în experienţele lor de laborator. Cercetătorii Shklovski şi Sagan au arătat că *“de îndată ce condiţiile de laborator devin oxidante, sinteza organică este practic întreruptă.”* ([42], p.73).

Oxigenul în stare normală este stabil, deci puţin reactiv, dar prin activare formează structuri puternic reactive: oxigen singlet, anion superoxid, radical hidroxil şi apă oxigenată. Toate formele reactive ale oxigenului reprezintă un pericol potenţial pentru integritatea celulară, fiind citotoxice. Celula este expusă continuu la acţiunea citotoxică a radicalilor liberi formaţi în decursul respiraţiei oxidative. ([28], p.17) Creatorul a înzestrat celulele cu mecanisme biochimice speciale de protecţie. Principiul general de protecţie a celulei constă în a transforma radicalii toxici în oxigen molecular sau în apă. Pentru aceasta, celula este dotată cu enzime speciale organizate într-o schemă cibernetică eficientă. De exemplu, enzima SOD (superoxiddismutaza) realizează transformarea superoxidului în apă oxigenată, iar catalaza transformă apa oxigenată în apă şi oxigen (compuşi netoxici). Acesta este un singur exemplu. Realitatea este mult mai complexă. Mecanismele cu care sunt înzestrate celulele depăşesc imaginaţia. *"Nici o maşină cibernetică, oricât de perfecţionată, nu reuşeşte o performanţă atât de completă şi rapidă".* ([28], p. 33) Fără aceste mecanisme de protecţie, celulele nu ar putea supravieţui. Eventualele "celule primitive", lipsite de aceste mecanisme complexe, ar fi fost repede distruse. Biologii atei şi-au concentrat atenţia doar spre formarea substanţelor organice din cele anorganice; au pierdut din vedere procesul de distrugere a substanţelor organice. Procesele de diluare din "oceanul primitiv" au redus foarte mult concentraţiile precursorilor chimici esenţiali, deci au micşorat probabilitatea sintezei unor compuşi organici complecşi ca cei existenţi în celule. Unii constituenţi au fost distruşi prin fotodisociere de către radiaţia ultravioletă ([15]). Compuşii organici din atmosferă se pot transforma în radicali liberi în urma reacţiei cu oxidanţii din aer (oxigen, ozon), în prezenţa radiaţiilor ultraviolete ([28], p. 211). Iar aceşti radicali liberi au acţiune toxică asupra celulelor.

Este prezentat aparatul lui Miller prin care s-au obţinut câteva substanţe organice din substanţe anorganice, în absenţa oxigenului. Manualul prezintă acest rezultat drept *"dovada experimentală"* în sprijinul ipotezei lui Oparin. Dar în aparatul lui Miller nu s-au obţinut vietăţi, ci doar substanţe organice (zaharuri, aminoacizi, alcooli). Elevii studiază chimia organică abia în clasa a X-a; în clasa a IX-a nu au o înţelegere clară a noţiunii de "substanţă organică". Ei au impresia că substanţele organice reprezintă "materie vie". Trebuie să spunem elevilor că substanţele organice şi cele anorganice sunt doar componente ale făpturilor vii. Ele nu au viaţă. În aparatul lui Miller nu s-a obţinut viaţă.

În manual mai găsim scris că *"substanțele organice din apele oceanului primitiv au suferit un proces de polimerizare, în urma căruia au rezultat substanțe organice complexe, care s-au asociat între ele şi au dat naştere la formațiuni numite coacervate. În cazul unui pH ridicat al mediului, în jurul coacervatelor s-a putut diferenția o membrană proteică asemănătoare cu membrana celulară plasmatică."* ([17], p. 4). Aici este o eroare gravă, deoarece membrana celulară nu este de natură proteică, ci lipidică. În plus, membrana celulară este dotată cu structuri speciale (canale ionice, transportori de aminoacizi, pompe de ioni) care au o activitate reglabilă şi care funcționează coordonat ([15], [38]). Membrana coacervatelor este foarte simplă, iar membrana celulelor vii este foarte complexă şi îndeplineşte funcții speciale.

Manualul prezintă în continuare *"creşterea coacervatelor"*, dar aceasta este doar o creştere fizică prin simplă absorbție; nu este un fenomen biologic. Despre coacervate se mai spune că: *"înglobau substanțe din exterior şi, astfel, se măreau, creşteau până la anumite dimensiuni, după care se fragmentau în coacervate mai mici.*" ([17], p. 4). Dar această simplă fragmentare (rupere), nu este o diviziune celulară. Elevii vor studia diviziunea celulară mai târziu, abia în paginile 16-23. Deocamdată, la prima lecție, ei nu pot compara cele două procese pentru a constata deosebirile. Din această cauză, elevii acceptă ideea greşită că fragmentarea coacervatelor ar fi un fel de diviziune celulară. Ei sunt influențați şi de concepțiile ateiste din clasele precedente, precum şi de emisiunile de biologie evoluționistă de la televizor. Li se spune că: *"viața este o etapă calitativ superioară în evoluția formelor de mişcare a materiei."* ([17], p. 4). Dar simpla mişcare a materiei nu înseamnă viață. Electronii se mişcă în jurul nucleului, dar atomul nu are viață. Substanțele difuzează (trec) printr-o membrană, dar acesta nu e un sistem viu. Ateii nu pot explica deosebirile esențiale între neviu şi viu. Ei nu pot defini *"evoluția formelor de mişcare a materiei"*; de asemenea nu precizează în ce constă această evoluție şi la ce nivel de organizare ar apărea viața din materie nevie. Academicianul Eugen Macovschi a arătat că **biostructura** este proprie numai celulelor vii. Substanțele organice integrate în biostructură au o altă comportare (față de substanțele organice din laborator, din exteriorul făpturilor vii). Când celula moare, biostructura se transformă în materie obişnuită, nevie ([15], [17]). Mai mult, viața este caracterizată de prezența unei matrici energo-informaționale; această structură nesubstanțială a fost pusă în evidență prin aparate speciale (prin electronografie şi efect Kirlian). Obiectele nevii nu au o matrice energo-informațională. Ateii nu pot explica originea informației structurale care dă forma acestei matrice ([15]). Învățătura Bisericii Ortodoxe aduce lumină şi

în această problemă: *"Şi ceea ce semeni nu este trupul ce va să fie, ci grăuntele gol, poate de grâu, sau altceva din celelalte; Iar Dumnezeu îi dă un trup, precum a voit, şi fiecărei seminţe un trup al său. Nu toate trupurile sunt acelaşi trup, ci unul este trupul oamenilor şi altul este trupul dobitoacelor şi altul este trupul păsărilor şi altul este trupul peştilor."* (I Corinteni 15, 37-39). Creatorul este izvorul informaţiei structurale. Dacă un inginer proiectează un aparat, informaţia referitoare la alcătuirea şi funcţionarea aparatului se află în mintea inginerului. Informaţia referitoare la formarea unei făpturi vii este dată de Dumnezeu şi este conţinută în suflet. *"Sufletul se serveşte de un corp organic şi îi dă acestuia puterea de viaţă, de creştere, de simţire şi de naştere."* [9]

Savanţii care au studiat cu seriozitate făpturile vii au ajuns la concluzia existenţei sufletului. Iată, de exemplu, ce scria profesorul universitar Nicolae Paulescu, descoperitorul insulinei: *"Viaţa este efectul a două cauze imateriale: una, cauza secundară sau suflet - unică pentru fiecare fiinţă vieţuitoare; alta, cauza primară, sau Dumnezeu - unică pentru totalitatea fiinţelor vieţuitoare."* [10]

În manual, în cadrul primei lecţii, mai este scris: "*Din primele forme de materie vie, care au avut o alcătuire simplă, acelulară, s-a ajuns la structura celulară actuală.*" ([17], p. 4) Nu se arată cum s-ar fi trecut de la structura acelulară la structura celulară actuală. În plus, manualul mai conţine o contradicţie: la pagina 4 este scris că primele forme de materie vie *"au avut o alcătuire simplă, acelulară",* iar la pagina 105 găsim scris că *"viaţa se manifestă numai în cadrul organismelor cu structură celulară",* adică nu există viaţă în structură acelulară. Elevii nu sesizează contradicţia deoarece la prima lecţie nu citesc pagina 105. Dacă cele două afirmaţii s-ar face în aceeaşi lecţie, contradicţia ar fi evidentă.

Pentru a consolida impresia falsă că ar exista dovezi experimentale ale originii vieţii, autorii manualului pun întrebarea: "*Care sunt dovezile experimentale ale originii vieţii*?" ([17], p. 6, întrebarea 4). Întrebarea este pusă ca şi cum ar exista dovezi experimentale ale originii vieţii. Mai mult, există aici o eroare de logică: o eventuală "dovadă experimentală" ar aparţine prezentului, nu trecutului geologic al Pământului, şi ar fi rodul activităţii unor savanţi, nicidecum o apariţie spontană. ([15]). De aceea, noţiunea de "*dovadă experimentală a originii vieţii*" nu are sens.

---

[9] Sfântul Ioan Damaschin, *Dogmatica,* Ed. Scripta, Bucureşti, 1993.

[10] N. C. Paulescu, *Generaţia spontanee şi darwinismul în faţa metodei experimentale*, în *Fiziologie filosofică*, I, p. 134.

Manualul conține multe afirmații fără justificare. De exemplu, găsim scris că "*apariția florii a însemnat un progres deosebit în evoluția plantelor*". ([17], p. 80). În primul rând, "evoluția" nu a fost dovedită științific. În al doilea rând, constatăm că există plante fără flori şi plante cu flori, dar de aici nu rezultă că plantele cu flori ar fi provenit din cele fără flori. Floarea nu este o simplă îngrămădire de petale. Ea conține antere cu polen şi o structură în care se va dezvolta embrionul. Aceste elemente îndeplinesc un rol precis: polenizarea. În urma procesului de polenizare, granula de polen germinează şi formează tubul polinic în care pătrund doi gameți; din unul se va dezvolta embrionul, iar din celălalt un țesut nutritiv pentru hrănirea embrionului. Fiecare element are un rol bine precizat în cadrul întregului. Formarea florii, polenizarea şi transformarea florii în fruct se desfăşoară după o schemă precisă. Simpla întâmplare nu poate explica această complexitate structurală şi eficiență funcțională.

Manualul nu dă o definiție precisă a **speciei**. De aceea, elevii acceptă ideea greşită a "evoluției" (transformarea unei specii în altă specie). La pagina 104 găsim scris că "*specia este taxonul de bază cu care se lucrează în clasificarea plantelor. În natură, specia este răspândită sub formă de indivizi*". ([17]) Abia în clasa a XII-a, elevii află că *"specia este o comunitate de populații care se pot încrucişa între ele şi care sunt izolate reproductiv de alte comunități similare. Indivizii aparținând unor specii diferite nu se pot încrucişa sexuat, sau, dacă se încrucişează, hibrizii sunt sterili."* ([21], p.4) Această **izolare reproductivă** este un argument **împotriva ideii de evoluție** (de transformare a speciilor). Chiar dacă se obțin hibrizi, aceştia sunt **sterili**, deci nu pot avea urmaşi, iar "noua specie" nu mai poate continua.

Multe specii considerate „primitive" se întâlnesc şi astăzi. Procariotele sunt organisme unicelulare lipsite de nucleu tipic. Astfel de organisme sunt **bacteriile** şi **algele albastre-verzi**. ([17], p. 107-109) Ca fosile, algele albastre-verzi sunt semnalate în Precambrian ([17], p. 109). Totuşi, ele sunt şi astăzi foarte răspândite în natură ([17], p. 108). Chiar şi autorii manualului recunosc faptul că „*ele sunt considerate ca un grup de evoluție închis deoarece din ele nu s-au diferențiat în decursul timpului alte organisme.*" ([17], p. 109) Deci nu au evoluat. Întâlnim astăzi şi alte plante considerate „primitive": flagelate, alge verzi, alge brune, alge roşii, ciuperci inferioare. ([17], p. 118-119) Deşi manualul nu menționează, există multe "fosile-vii", adică specii considerate primitive (care ar fi dispărut prin transformare în alte specii, după ipoteza evoluționistă), dar care trăiesc şi astăzi. Alga colonială *Botryococcus brauni*, din paleozoicul inferior, trăieşte

şi în zilele noastre, fără ca în morfologia ei să se constate schimbări importante. ([35], p. 92) *Psilotum* este o ferigă „primitivă”, cu tulpină verde cilindrică, cu frunze mici şi puţine. Ea trăieşte şi astăzi, deşi face parte din ordinul *Psilotalelor*, foarte apropiat cu cel al *Psilofitalelor*, care au dispărut de aproximativ 150 de milioane de ani, după estimarea unor evoluţionişti. S-au păstrat, de asemenea, şi plante din ordinul *Cycadeelor*, ordin apărut în urmă cu 140 de milioane de ani, conform părerii unor evoluţionişti. În Africa, Asia şi Australia trăiesc în zilele noastre 100 de specii din acest ordin „primitiv”. Părea un lucru bine stabilit în ştiinţa ateistă că *Metasequoia fossilis*, considerat strămoşul arborelui-mamut, a dispărut în urmă cu 20 de milioane de ani. Dar iată că, în anul 1962, un student chinez, T. Wang, l-a descoperit vieţuind în pădurile din China Centrală ([35], p. 93). Se mai află în viaţă şi un alt arbore, *Gingko biloba*, din jurasic. Este întâlnit în formă spontană, în sud-vestul Asiei, dar e cultivat în multe parcuri şi grădini botanice din lume. ([35], p. 94). În ţara noastră, în pârâul cald Peţea, de lângă Băile 1 Mai Oradea, vieţuiesc dreţele (*Nymphaea lotus*, var.*thermalis*). Ele se menţin şi astăzi în stare spontană, după 200.000 de ani (conform unor estimări făcute chiar de evoluţionişti) ([35], p. 95). Mult timp s-a crezut că anumite specii nu mai există. Ateii s-au grăbit să afirme că acele specii s-au transformat în alte specii. Dar iată că există multe „fosile-vii”. Ele nu au evoluat, nu s-au transformat în alte specii. Până în prezent nu există nici un exemplu de transformare de acest fel. Ipoteza evoluţiei este o simplă presupunere neverificată. Uneori, chiar şi autorii manualului recunosc lipsa transformării: „*muşchii nu au dat naştere, de-a lungul erelor, la nici o altă grupă de plante, şi de aceea ei sunt consideraţi o ramură închisă*”. ([17], p. 126). Iar atunci când biologii atei afirmă trecerea de la o specie la alta, ei au păreri diferite: „*algele roşii sunt considerate de unii ca fiind un grup închis, iar de alţii ca fiind strămoşii cormofitelor*” ([17], p. 117). „*În privinţa originii ciupercilor, majoritatea oamenilor de ştiinţă* (atei, n.n.) *susţin că acestea au provenit din anumite alge verzi care şi-au pierdut clorofila. Există şi puncte de vedere după care ciupercile au provenit din anumite flagelate sau din diferite alge roşii, brune sau verzi*.” ([17], p. 123). Din cauza condiţiilor de mediu nefavorabile, unele specii au dispărut . Aceasta nu înseamnă că s-au transformat în alte specii. Există şi astăzi specii cu număr foarte mic de indivizi; e posibil ca ele să dispară din cauza condiţiilor nefavorabile (modificări climatice, poluare). Chiar şi biologii evoluţionişti le numesc „specii pe cale de dispariţie”, nu „specii pe cale de transformare”.

Ipoteza evoluţionistă se bazează şi pe următoarea eroare de logică: se consideră asemănarea speciilor drept dovadă a descendenţei lor. De

exemplu, „*protalul pluricelular se aseamănă cu talul algelor verzi, de unde şi ipoteza că ferigile îşi au originea în algele verzi.*” ([17], p. 127). Sporii ferigilor produc prin germinare lame verzi numite **protale**. Dar protalul este doar un stadiu în dezvoltarea ferigii, nu reprezintă planta adultă, pe când **talul** algelor verzi reprezintă chiar planta adultă. Comparaţia nu este relevantă, deoarece se compară un stadiu intermediar al unei specii cu stadiul adult al altei specii. Chiar dacă se compară stadiile adulte a două specii, eroarea de bază persistă: din asemănare se încearcă dovedirea descendenţei. În manual găsim scris că: „*după structura florilor, leguminoasele sunt foarte asemănătoare cu rozaceele, din care se presupune că au derivat, în urma reducerii staminelor şi carpelelor*.” ([17], p. 139). Trebuie să le spunem elevilor că din trandafiri apar tot trandafiri, nu fasole şi nici mazăre. De fapt, o cercetare mai atentă arată că florile din cele două familii nu sunt chiar atât de asemănătoare cum afirmă evoluţioniştii.

Rozacee	**Leguminoase**
floarea de măceş	floarea de mazăre
5 petale egale	5 petale diferite: una superioară mai mare, două laterale, două inferioare
numeroase stamine (peste 20)	10 stamine, dintre care una liberă

Menţionăm aici un aspect interesant al manualului. La pagina 139 scrie că “*după structura florilor, leguminoasele sunt foarte asemănătoare cu rozaceele*”, iar la pagina 140 găsim scris: “*Reţineţi că în organizarea florii de leguminoase au avut loc modificări importante faţă de rozacee.*” Deci chiar şi autorii manualului recunosc faptul că există diferenţe importante. Asemănările sunt puţine şi superficiale. Dar nici acolo unde există asemănări mai importante nu rezultă descendenţa. Profesorul Nicolae Paulescu sublinia faptul că descendenţa implică asemănarea, dar asemănarea nu implică descendenţa. ([13], [15]) Cunoaştem aceasta şi din geometrie: teorema poate fi adevărată şi reciproca falsă. Dacă un triunghi este echilateral, atunci este isoscel. Reciproca e falsă. Din faptul că este isoscel, nu rezultă că este

echilateral. Aşa şi aici: descendenţa implică asemănarea, dar asemănarea nu implică descendenţa. Faptul că asemănarea nu implică descendenţa se vede clar şi din exemplul algelor brune, la care „*talul prezintă unele analogii morfologice cu corpul plantelor superioare*” ([17], p. 115). Cu toate acestea, nici evoluţioniştii nu au afirmat că plantele superioare provin din algele brune.

Concluzii

1. Ipoteza că viaţa a apărut din materia nevie prin „evoluţie chimică” este o simplă presupunere, lipsită de argumente. Trecerea de la substanţe anorganice la substanţe organice nu înseamnă trecere de la neviu la viu.

2. Există mai multe ipoteze ateiste care se contrazic reciproc.

3. În experienţele de laborator s-a eliminate oxigenul. De îndată ce condiţiile de laborator devin oxidante, sinteza organică este întreruptă.

4. Făpturile vii sunt înzestrate cu mecanisme biochimice speciale de protecţie faţă de formele reactive ale oxigenului. Fără aceste mecanisme, celulele nu ar putea supravieţui. Eventualele „celule primitive”, lipsite de aceste mecanisme complexe, ar fi fost repede distruse.

5. În aparatul lui Miller s-au obţinut câteva substanţe organice din substanţe anorganice, în absenţa oxigenului. Manualul prezintă acest rezultat drept „dovadă experimentală” a originii vieţii. Dar în aparatul lui Miller nu s-au obţinut vietăţi, ci doar substanţe organice simple.

6. Manualul afirmă apariţia spontană a unor coacervate cu „membrană proteică asemănătoare membranei celulare”. Dar membrana celulară este de natură lipidică, nu proteică. În plus, membrana celulară este dotată cu structuri speciale.

7. Creşterea coacervatelor este o creştere fizică, prin simplă absorbţie. Nu este un fenomen biologic, aşa cum este la celulele vii. Fragmentarea coacervatelor este o simplă rupere, nu o diviziune celulară.

8. Viaţa nu se reduce la simple aspecte fizice şi chimice. Substanţele integrate în biostructură au o altă comportare. Când celula moare, biostructura se transformă în materie obişnuită nevie. Există ceva nesubstanţial (nematerial) care întreţine viaţa. A fost pusă în evidenţă o matrice energo-informaţională, care conţine informaţia referitoare la forma organismului. Ea persistă şi acolo unde materialul lipseşte. De exemplu, la o frunză ruptă se păstrează conturul energetic al frunzei întregi. Biologia ateistă nu poate explica originea informaţiei.

9. Nu s-a observat până în prezent trecerea de la o specie la alta. Asemănările morfologice (geometrice) între două specii nu implică descendența lor.

10. Au fost descoperite fosile – organisme conservate în diverse structuri geologice, datând din timpuri vechi. Pentru că nu au mai fost găsite exemplare în viață, evoluționiştii s-au grăbit să afirme că acele specii s-au transformat în alte specii (au evoluat). Dar recent au fost găsite şi exemplare în viață; de aceea au fost numite „fosile-vii". După estimarea unor biologi evoluționişti ele au rămas nemodificate după sute de milioane de ani, deci nu au evoluat.

11. Condițiile nefavorabile de mediu au dus la dispariția unor specii, nu la apariția lor.

CLASA A X-A.
BIOLOGIE ANIMALĂ

„*Filogenia regnului animal*" este titlul părții a III-a a manualului [20]. Chiar din titlu rămânem cu impresia falsă de certitudine. Un titlu mai potrivit ar fi fost „*Ipoteze despre originea speciilor animale*".

Prima afirmație pe care o punem în discuție este următoarea: *„Speciile de animale existente pe suprafața Pământului sunt rezultatul unui lung proces de evoluție"* ([20], p.104). Elevii rămân cu aceeaşi impresie de certitudine. Urmează un titlu cu aspect la fel de sigur: *"Filogenia nevertebratelor",* ca şi cum evoluția ar fi un fapt dovedit, nu doar o simplă ipoteză. *„Din lecția despre originea vieții, studiată în clasa a IX-a, vă amintiți că primele etape ale evoluției vieții s-au derulat lent, uriaşul salt de la materia anorganică la cea vie fiind pregătit de-a lungul a sute de milioane de ani"* ([20], p. 104). Autorii manualului „scapă" rapid de problema apariției vieții prin trimitere la lecția din clasa a IX-a. Dar ştim că lecția respectivă nu a dovedit apariția spontană a vieții din materie nevie. În aparatul lui Miller s-au obținut câteva substanțe organice din substanțe anorganice. Nu s-au obținut vietăți. În acest fel se evită răspunsul la problema apariției vieții.

Este prezentat „*arborele filogenetic al protozoarelor*" ([20], p. 104), dar acesta este un simplu desen **schematic** realizat de evoluționişti. Constatați eroarea de logică: **argumentarea în cerc vicios**. Pe baza ipotezei evoluției se realizează un desen care se aduce apoi drept „dovadă" pentru

ipoteza evoluției. În plus, dacă studiem cu atenție acest desen, observăm că **lipsesc elementele în punctele cele mai importante**. Aceeaşi deficiență se constată şi la ceilalți arbori filogenetici. Eventuala completare a acestor puncte, în viitor, nu este nici o dovadă că desenul ar fi în concordanță cu realitatea. De fapt, arborii filogenetici imaginați până în prezent au multe diferențe, deoarece biologii au păreri diferite. Faptul că există „fosile vii", nemodificate din timpuri vechi, este un argument împotriva ipotezei evoluției. Se pot prezenta aici exemplele menționate pentru clasa a IX-a şi clasa a XII-a.

În manual se mai afirmă că: *„originea amfibienilor din peşti este demonstrată de unele caractere ale mormolocilor. La început corpul acestora este pisciform, prevăzut cu linie laterală, şi terminat printr-o coadă turtită lateral. Mormolocul respiră prin trei perechi de branhii externe... Inima este bicamerală, ca la peşti."* ([20], p. 110) Dar acestea nu sunt dovezi ale transformării peştilor în amfibieni. Să ne aducem aminte că broasca depune ouăle în apă. Mormolocii ies din ou şi trăiesc în mediul acvatic. Ei sunt dotați cu tot ce este necesar pentru a trăi în acest mediu: au corpul pisciform, din considerente hidrodinamice (pentru o deplasare uşoară în apă), au linie laterală cu funcție senzitivă în mediul acvatic, au coadă turtită lateral pentru stabilirea direcției de deplasare, au branhii pentru obținerea oxigenului din apă şi au inimă bicamerală în corelație cu branhiile. Fiecare făptură vie a fost dotată de Creator cu tot ce este necesar pentru a trăi într-un anumit mediu. Nu este necesară ipoteza evoluției. S-a rânduit ca în prima parte a vieții, amfibienii să trăiască în mediul acvatic, dar apoi să poată ieşi din apă. De aceea, la scurt timp, apar membrele posterioare şi anterioare, din faringe apare o dilatare, din care, prin vascularizare, se formează plămânii (pentru a permite respirația în aer), inima devine tricamerală (pentru a include plămânii în circulație), iar intestinul se scurtează (pentru ca animalul să poată trece de la hrana vegetariană la cea pe care o va găsi pe uscat: insecte, păianjeni, melci; menționăm că broaştele sunt folositoare pentru om, deoarece se hrănesc cu multe insecte dăunătoare agriculturii).

CLASA A XII-A. BIOLOGIE.
GENETICĂ ŞI EVOLUȚIONISM

Manualul prezintă drept realitate vechea ipoteză conform căreia acizii nucleici (ADN şi ARN) au capacitatea de a înregistra sub o formă codificată biochimic informația genetică ce determină **toate** caracterele şi însuşirile

organismelor vii ([21], p. 39). În biomatematică s-a demonstrat însă că modul de codificare nu permite acizilor nucleici să conțină **toată** informația genetică a organismului. Informația referitoare la forma organismului (şi la modificarea formei în procesul creşterii) este de tip **continuu**, iar cea codificată în acizii nucleici este de tip **discret (finit)**. De aceea, acizii nucleici nu pot conține toată informația referitoare la forma organismului. Acest fapt a fost subliniat de un cunoscut specialist în acest domeniu. Este vorba de profesorul Marcel-Paul Schutzenberger, specialist în teoria informației. ([15], [38]) Studii recente de genetică au confirmat acest rezultat matematic: *„ADN-ul **nu** deține toate secretele formelor vii”* ([31]) *„Este inutil să căutăm “gene ale degetelor”: ele **nu** există”* ([30]). Chiar autorii manualului recunosc faptul că *„gena conține informația genetică necesară sintezei unei catene polipeptidice”.* ([21], p. 52) Informația conținută în genă (scrisă în codul genetic) nu determină forma organismului, ci succesiunea de aminoacizi din proteine. Este adevărat că au fost descoperite *„gene arhitecturale care intervin în diferențierea morfologică a embrionului. Dar ele nu descriu decât principii foarte generale, care se aplică nu numai ansamblului vertebratelor, ci şi insectelor.”* Deci nu explică forma concretă a indivizilor dintr-o anumită specie. ([24], p. 51) Unele gene codifică proteine care constituie **morfogeni**, adică substanțe care intervin în dezvoltarea formei ([25]), fără a conține informația referitoare la formă. În ce constă această intervenție? Morfogenii sunt produşi de anumite celule şi trec de la o celulă la alta, formând un gradient. Adică într-o parte a embrionului sunt mai concentrați, iar în altă parte mai diluați. Se produce astfel o polarizare a embrionului, zone diferite urmând să formeze structuri diferite. ([25]) Absența unui morfogen face imposibiă apariția unei structuri cu formă normală. Însă nu rezultă de aici că morfogenul conține toată informația despre formă. El este necesar, dar nu suficient. *„Nimeni nu va spune că un tranzistor produce singur imaginea unui televizor, pentru că imaginea dispare dacă se suprimă acest tranzistor.”* ([32], p. 115) Acel tranzistor este necesar, dar nu suficient.

În cercetările unor geneticieni evoluționişti apare următoarea eroare de logică: din faptul că modificarea unei gene produce modificarea formei se obține concluzia că forma este produsă de acea genă. În realitate, gena respectivă codifică sinteza unui morfogen. Modificarea genei duce la modificarea morfogenului şi în continuare la modificarea formei sau chiar la absența unei structuri anatomice (aşa cum defectarea unui tranzistor duce la modificarea imaginii televizorului sau chiar la dispariția ei). Studiile realizate prin efect Kirlian şi electronografie au pus în evidență o matrice energoinforma țională care păstrează forma organismului chiar în lipsa

substanței. Deci această structură nesubstanțială conține informație referitoare la formă. Biologii atei nu pot explica originea informațiiei. [15]) Autorii manualului afirmă că *„viața a apărut pe Pământ o dată cu sinteza abiogenă a primelor gene şi a constituirii unor programe genetice.”* ([21], p. 75) Dar viața nu se reduce la existența genelor într-o moleculă de ARN. Molecula de ARN nu este vie. Atunci, de ce autorii manualului afirmă că *„viața a apărut pe Pământ odată cu sinteza abiogenă a primelor gene şi a constituirii unor programe genetice”*?

Să analizăm cu atenție afirmația din manual! Ea se referă la sinteza abiogenă a primelor gene. Dar ce este gena? Elevii află din manual că *„gena este alcătuită dintr-o secvență de codoni care codifică succesiunea aminoacizilor într-o catenă polipeptidică”.* ([21], p. 52) Deci nu este un singur segment molecular, ci conține o informație destinată unui receptor informațional. Codificarea nu ar avea sens în lipsa unui receptor care să **decodifice** informația codificată. Scenariul ateist-evoluționist al apariției vieții este lipsit de sens. Însăşi noțiunea de „primă genă” este lipsită de rigurozitate științifică, din două motive. Primul motiv: nu este permisă folosirea noțiunii de „primă genă” fără dovedirea clară a existenței procesului evolutiv abiogen de formare a genelor, susținut de evoluționişti. „Prima genă” ar fi primul produs al acestui proces. Dacă procesul nu există, atunci nu există nici acest prim produs. Al doilea motiv: Când spunem „genă”, spunem implicit „informație”. Dar această informație nu are sens în absența unui receptor informațional. Iar receptorul informațional nu exista în acel moment, deoarece nu exista gena pentru sinteza lui (nu poate exista o genă înainte de prima genă).

În celula vie, ribozomii au rol receptor; aici se realizează sinteza proteică. Manualul prezintă o imagine foarte simplificată. Chiar şi la cele mai simple vietăți, la procariote, există un segment structural şi un segment reglator. Segmentul structural al unei gene începe totdeauna cu un codon start (ATG), şi se termină cu un codon stop (UGA, UAA sau UAG) ([25], p.143). Eliberarea lanțului polipeptidic sintetizat nu se poate face în lipsa codonului stop şi a unui factor de eliberare (o proteină specifică). ([26], p. 178). O mică modificare poate duce la pierderea sensului. Codonii cu sens se pot schimba prin mutație în codoni nonsens, care duc la formarea unor proteine anormale, lipsite de activitate biologică ([26], p. 178), şi deci inutile. Prin simpla înlocuire a unui aminoacid cu altul se poate modifica funcția biologică a proteinei ([15]). Informația genetică nu reprezintă o variantă întâmplătoare; ea este informația pentru sinteza unei proteine necesare vieții celulei. Chiar şi în manual găsim scris că *„celula vie este comparată cu un uriaş combinat chimic care, deşi are dimensiuni infime,*

lucrează cu o mare eficiență, sintetizând numeroase produse şi exact în cantități necesare." ([21], p. 69). Simpla întâmplare nu poate explica această activitate complexă şi coordonată. Biologii atei încearcă să înțeleagă existența unui program fără Programator. Din învățătura Bisericii Ortodoxe cunoaştem că Dumnezeu a creat universul şi îi poartă de grijă. Informația înscrisă în structura genetică a ființelor vii provine de la Creatorul lor.

Autorii manualului, referindu-se la apariția vieții, consideră că *„este vorba de un proces care a durat multe milioane de ani"* ([21], p. 76), la început existând o *„evoluție chimică"* prin care s-au format aminoacizi şi proteine. Dar acest proces ipotetic nu este analizat matematic. Elevii ar trebui să ştie că din cei 200 de aminoacizi cunoscuți, doar 20 intră în componența proteinelor din celulele vii. Aceasta este o problemă de seleționare. Aminoacizii selecționați urmează să formeze proteine. Pentru un şir de n =100 de aminoacizi grupați uniform
în cele 20 de tipuri, obținem 100/20 = 5 aminoacizi de
fiecare tip. Notând n1 = n2 = ... = n20 = 5, utilizăm
formula:

$C1 = n!/ n1!\ n2!...n20!$

Pentru calculul combinațiilor posibile:

$C1 = 100!/ 5!\ 5!...5! = 100!/(5!)^{20}$ Având în vedere izomeria optică, pentru fiecare aminoacid există două variante (L şi D). Pentru cei 100 de aminoacizii există:
2^{100} variante. Numărul combinațiilor este:

$C > 10^{70} \text{ x } 2^{100}$

Probabilitatea obținerii întâmplătoare a proteinei
este deci:

$P = 1/C < 1/(10^{70} \text{ x } 2^{100})$

Această valoare este foarte mică. Dar formarea unei proteine nu înseamnă încă apariția vieții. Aşa cum afirmă biochimistul Harold Klein de la Universitatea Santa Clara din California, chiar şi cea mai neînsemnată bacterie are o structură atât de complicată încât pare de-a dreptul imposibil de înțeles cum s-a format ea ([15]).

În manual mai găsim scris că *„experimental s-a demonstrat că mioglobina din celulele musculare şi hemoglobina din sânge, care îndeplinesc în organism funcții diferite, au origine comună"* ([21], p. 82). Aici există o eroare de logică. Eventuala origine comună a două proteine nu

poate fi dovedită **experimental**, pentru simplul motiv că experiența se realizează **în prezent, în laborator, de către cercetători** (ființe raționale), iar originea comună ar fi fost, după estimarea unor biologi atei, în urmă cu 600 milioane de ani, prin procese naturale, fără intervenția unor ființe raționale. Activitatea coordonată a unor cercetători nu poate fi dovada originii naturale a unei structuri. Autorii manualului încearcă să aducă în sprijinul ipotezei evoluționiste faptul că la om există mai multe tipuri de hemoglobină ([21], p. 82). Dar aceasta nu dovedeşte o evoluție. Fiecare tip de hemoglobină are, la om, un rol bine precizat. Hemoglobina fetală (HbF) are o afinitate mai mare pentru oxigen decât hemoglobina HbA din sângele matern, pentru ca oxigenul să treacă de la mamă la făt. La făt şi la nou născut, hemoglobina HbF este de tip alfa2gamma2. Lanțurile gamma se deosebesc de cele beta prin existența pe locul 143 a serinei în locul histidinei. La adult, hemoglobina este de tip alfa2beta2. Lanțurile alfa, beta, gamma alcătuiesc hemoglobine cu funcții speciale în viața fătului şi a adultului; ele nu sunt simple „rămăşițe evolutive". Asemănarea lor structurală nu este o dovadă a descendenței. În plus, mioglobina şi hemoglobina nu au roluri atât de diferite cum s-ar înțelege din manual. Ambele au rolul de a transporta oxigen. Mioglobina din muşchi transportă oxigenul de la capilarele sanguine la mitocondrii, iar hemoglobina transportă oxigenul de la plămâni la țesuturi. Din studiul curbelor de oxigenare se constată că fiecare transportor de oxigen are proprietăți optime pentru îndeplinirea funcției specifice. Totul apare coordonat în cele mai mici amănunte, ca într-un proiect realizat de o Ființă Rațională. Ipoteza evoluției nu este necesară. Mai mult, ipoteza evoluției întâmplătoare nici nu poate explica această complexitate şi coordonare globală. Pentru îndeplinirea unei funcții, succesiunea de aminoacizi trebuie aleasă cu precizie. Cercetările au arătat că *„orice abatere de la structura normală a globinei determină formarea unor hemoglobine anormale"*. De exemplu, din *„înlocuirea acidului glutamic, aminoacidul din poziția a-6-a a catenei beta, cu aminoacidul valina, rezultă transformarea hemoglobinei normale (HbA) într-o hemoglobină anormală (HbS). Prezența acestei hemoglobine determină apariția unei maladii metabolice numită anemia falciformă"*, aşa cum arată şi manualul. ([21], p. 103) Nu numai în cazul hemoglobinei succesiunea de aminoacizi trebuie să fie foarte precisă, ci pentru orice proteină structurală sau enzimă. *„Chiar şi mutații extrem de mici, cum sunt cele punctiforme, care afectează un singur codon şi, respectiv, un singur aminoacid, pot avea efecte fenotipice majore"*, aşa cum recunosc şi autorii manualului. ([21], p. 104)

În sens strict, evoluția înseamnă transformarea naturală (fără intervenția omului) a unei specii în altă specie, mai bine adaptată la mediu. Pentru aceasta este necesar (dar nu suficient), ca dintr-un individ I1 dintr-o specie S1 să apară un individ I2 care nu mai aparține speciei S1. Să ne amintim definiția speciei: *„specia este o comunitate de populații care se pot încrucişa între ele şi care sunt izolate reproductiv de alte comunități similare. Indivizii aparținând unei specii diferite nu se pot încrucişa sexuat, sau, dacă se încrucişează, hibrizii sunt sterili”* ([21], p. 4), adică nu pot avea urmaşi. Izolarea reproductivă este un argument împotriva evoluției. Eventualul individ I2, sau nu are urmaşi (prin încrucişare în S1), sau urmaşii lui sunt sterili. În manual, paginile 141-208 sunt dedicate evoluționismului. Sunt prezentate aşa-zisele „dovezi ale evoluției”. În realitate, **nu există nici un exemplu concret de evoluție**.

Manualul precizează că *„elevii care au o oră pe săptămână vor studia numai textele barate”*. ([21], p. 3) Iată ce studiază aceşti elevi: *„Dovezi ale biogeografiei. Răspândirea plantelor şi animalelor este consecința anumitor legități naturale. Fiecare specie ocupă un anumit areal. Analiza acestuia dezvăluie realitatea şi acțiunea evoluției”*([21], p.141). Aceşti elevi studiază doar textul prezentat. Citind cu atenție, nu găsim nici o dovadă a evoluției. Se afirmă doar că analiza arealului dezvăluie realitatea şi acțiunea evoluției. Elevii sunt nevoiți să memoreze şi să accepte fără dovadă. Pentru ceilalți elevi se prezintă două exemple, dar ele nu sunt dovezi ale evoluției. În primul exemplu se spune că *„pădurile de stejar au fost nimicite de vitregia climei dintre munții Ural şi fluvial Amur”.* ([21], p. 142) Se prezintă deci dispariția unei specii (dintr-un areal), nu apariția ei. În al doilea exemplu se spune că, în prezent, *„în emisfera sudică se găsesc reprezentanți ai unor grupe străvechi de animale, cum sunt peştii dipnoi”* ([21], p. 142) care pot respira în anumite intervale de secetă. Se consideră că ei sunt descendenții dipnoilor de la sfârşitul erei paleozoice. Specia s-a păstrat. Atunci unde este evoluția?

Sunt prezentate apoi aşa-zisele *„dovezi ale sistematicii”* Se spune că *“grupele de plante sau de animale pot fi dispuse sub forma unui arbore genealogic*.” Dar acest “arbore” este un simplu desen realizat de unii biologi, pornind tocmai de la ipoteza evoluționistă. Se constată eroarea de logică: justificarea în cerc vicios. Pe baza ipotezei evoluționiste se construieşte un desen care se aduce ca “dovadă” în sprijinul ipotezei evoluționiste. Mai departe se afirmă că *“asemănarea este rezultatul unei descendențe comune dintr-un strămoş stins”* ([21], p. 144).

Aici este o altă eroare de logică. Descendența implică asemănarea, dar asemănarea nu implică descendența. Reciproca unei teoreme nu este neapărat adevărată. Pentru a accepta şi reciproca, ea ar trebui demonstrată.
Urmează aşa-zisele *"dovezi ale anatomiei comparate"*. După definiția **organelor omoloage** (organe cu funcții diferite dar cu acelaşi plan de organizare), găsim scris că *"este logic să presupunem că identitatea planului unic de structură denotă originea comună"* ([21], p. 145).

Este aici aceeaşi eroare de logică: se consideră că asemănarea implică descendența sau originea comună. Această concepție greşită a fost criticată de profesorul Nicolae Paulescu, în lecția de deschidere a cursului de Fiziologie de la Facultatea de Medicină din Bucureşti: *„Numai observația directă a transformării dintr-o specie actuală în alta poate constitui o probă ştiințifică în favoarea derivației. Dacă e adevărat că derivația implică omologia organelor, inversul poate fi fals şi este evident că omologia organelor nu implică deloc derivația. Defectul de logică fiind flagrant, nici această concluzie nu are nici o valoare."* [11]

Manualul prezintă apoi **organele analoge**, organe care au funcții similare la două specii, dar structură generală diferită ([21], p.145). Existența funcției similare nu este convenabil explicată de ipoteza evoluționistă, deoarece în acest caz se consideră că nu există legătură evolutivă. Este normal să gândim că funcția similară a fost prevăzută de acelaşi Creator şi a fost realizată prin metode diferite. Atât peştii cât şi delfinii au fost înzestrați cu capacitatea de a se deplasa în apă. Deplasarea se realizează prin organe analoge, diferite ca structură, dar îndeplinind funcția de înot. Atât albinele cât şi păsările au fost înzestrate cu capacitatea de a zbura. Ele au fost dotate cu aripi acționate de muşchi, dar structura aripilor diferă. Nu ne aşteptăm să găsim la albine aripi cu oase şi pene ca la păsări. **Funcția** este importantă: deşi lipsite de oase şi pene, aripile albinelor funcționează foarte bine.

Urmează aşa-zisele *„dovezi ale embriologiei"*. *„Comparându-se embrionii, la diferite clase de vertebrate, s-a observat cş în prima fază toți embrionii, indiferent de clasa de care aparțin, se aseamănă puternic între ei... În faza următoare apar la embrioni caracterele diferențiale de clasă."* ([21], p. 147). Este normal să existe asemănări între embrioni, până la apariția unor caractere de deosebire. De exemplu, înainte de apariția plămânilor, un embrion de mamifer se aseamănă - tocmai prin lipsa

[11] N. C. Paulescu, *Fiziologie filozofică*, vol.I., Fundația Regală pentru Literatură şi Artă, 1944, p. 188.

plămânilor - cu un embrion de peşte. De asemenea, înainte de apariția membrelor. Dar plămânii apar la mamifer la un anumit moment al dezvoltării, pe când la peşte nu apar. La embrionul de mamifer se dezvoltă şi membrele, dar nu şi la embrionul de peşte. Neînțelegând normalitatea asemănării primelor stadii embrionare, biologul Ernst Haeckel a formulat în anul 1866 aşa numita *„lege biogenetică fundamentală"*, conform căreia *„şirul de forme pe care-l parcurge un organism individual în timpul dezvoltării sale de la celula-ou până la starea în care este pe deplin format, este o scurtă şi concentrată recapitulare a îndelungatului şir de forme, pe care l-au parcurs strămoşii animali ai acelui organism"* ([21], p. 148). Există şi o formulare concentrată: *„ontogeneza este o recapitulare sumară a filogenezei."* ([21], p. 148) Cu timpul, cercetătorii au înțeles eroarea de logică şi au renunțat la această ipoteză. *„Astăzi, analizând mai fin procesele la nivel molecular şi genetic, embriologii se îndepărtează de această idee."* ([37]) *„Nu se mai spune că ontogeneza rezumă filogeneza, ci se insistă pe diversitatea ce porneşte de la un plan comun."* (prof. Marion Wassel; [37]). Este normal să gândim că acest plan comun aparține unui Proiectant. Manualul prezintă în continuare aşa-zisele *„dovezi ale paleontologiei"*, dar aceste exemple pot fi utilizate mai mult **împotriva** ipotezei evoluționiste decât în sprijinul ei. Faptul că există „fosile vii", nemodificate din timpuri vechi, este un argument împotriva ideii de evoluție. Alga colonială *Botryococcus brauni*, din paleozoicul inferior, trăieşte şi în zilele noastre, fără ca în morfologia ei să se constate schimbări importante ([35], p. 92). După estimarea unor evoluționişti, ordinal *Psilofitalelor* ar fi dispărut de aproximativ 150 de milioane de ani. Dar iată că *Psilotum* – o ferigă „primitivă" - trăieşte şi astăzi ([35], p.92). Există şi plante din ordinul *Cycadeelor*, ordin apărut în urmă cu 140 de milioane de ani, conform părerii unor evoluționişti. În Africa, Asia şi Australia trăiesc în zilele noastre 100 de specii din acest ordin „primitiv" ([35], p.93). Părea un lucru bine stabilit în ştiința ateist-evoluționistă că *Metasequoia fossilis*, considerat strămoşul arborelui mamut, a dispărut în urmă cu 20 de milioane de ani. Dar iată că, în anul 1962, un student chinez, T. Wang, l-a descoperit viețuind în pădurile din China Centrală ([35], p. 93). Se mai află în viață şi un alt arbore, *Gingko biloba*, din jurasic. Este întâlnit în formă spontană în sud-vestul Asiei şi e cultivat în multe parcuri şi grădini botanice din lume. Şi în regnul animal există multe „fosile vii". Trăiesc astăzi 5 specii de *xifosure*, considerate *„rude foarte bune ale trilobiților ce stăpâneau oceanele paleozoice"* ([35], p. 98). În 1952 s-au descoperit în viață câteva moluşte, *Neopilina galathaea*, numite astfel pentru asemănarea cu cele din genul *Pilina*, cunoscute ca fosile din rocile siluriene ([35], p. 55). Au fost descoperiți şi un fel de melci fără

casă, *Peripatus juliformis*, *„vechi de peste 500 de milioane de ani”*, ([35], p. 99), conform unor estimări realizate chiar de evoluţionişti. Trăiesc astăzi şi păsări de uscat, nezburătoare, din ordinul *Ratitelor*, având remarcabile *„caractere de vechime”*: craniu asemănător cu cel al reptilelor şi pene cu structură primitivă ([35], p. 100). Ele nu s-au transformat în „păsări evoluate”. Se mai găsesc şi şopârle *Hatteria*, mai vechi cu peste 200 de milioane de ani decât brontozaurii, după cum afirmă chiar evoluţioniştii. Ele nu au evoluat. O altă “fosilă vie” este *okapia*, *„o girafă primitivă, foarte asemănătoare cu cele mai vechi girafe, care s-au păstrat în stare fosilă”* ([35], p. 100). Monotremele sunt animale în care se împletesc caractere de mamifer (corp acoperit cu blană sau cu ţepi, pui hrăniţi cu lapte), de reptilă (variaţii termice ale corpului) şi de pasăre (pui proveniţi din ouă, cioc ca de raţă). *Ornitorincul* şi *ariciul furnicar* din Australia sunt astfel de animale. ([36], p. 61). Pentru că mult timp unele specii nu au fost găsite în viaţă ci numai în stare fosilă, unii biologi evoluţionişti s-au grăbit să afirme că ele „au evoluat”, transformându-se în alte specii. Dar recent au fost găsite şi exemplare în viaţă. De aceea au fost numite „fosile vii”.

În manual găsim şi aşa-zise *„dovezi directe ale evoluţiei”*. Primul exemplu se referă la **adaptarea la mediu** a unor specii de *coada şoricelului*, transportate de om din regiunile înalte ale munţilor pe malul oceanului. Se confundă **adaptarea la mediu** cu **evoluţia**. Al doilea exemplu se referă la lepidopterul *Biston betularia* din Anglia. La începutul secolului al XIX-lea, populaţiile erau alcătuite din exemplare albe şi exemplare negre. *„În cursul secolului al XIX-lea, numărul exemplarelor negre a crescut masiv”*. ([21], p. 151). Dar aceasta nu este o **evoluţie**, ci doar o **modificare a numărului de indivizi**. Exemplarele negre au devenit mai numeroase, dar nu au “evoluat” din cele albe, fiindcă existau şi mai înainte împreună cu cele albe. Nu asistăm la apariţia unei specii noi. Al treilea exemplu prezentat în manual: *„în experienţe de laborator cu populaţii de microoroganisme şi de drosofile s-au obţinut transformări ireversibile ale fondului genetic al speciilor prin acţiunea unor substanţe chimice mutagene şi a radiaţiilor (raze X, raze ultraviolete etc.)”* ([21], p. 151) Dar acestea nu sunt mutaţii spontane, ci mutaţii induse, adică provocate artificial prin intermediul agenţilor mutageni. Ca factori (agenţi) mutageni chimici s-au folosit analogii bazelor azotate, acidul azotos, agenţii alchilanţi etc. Ca factori mutageni fizici s-au folosit razele ultraviolete, X, gamma ([25]). Prin mutaţii genetice sau obţinut embrioni fără cap şi torace, insecte cu aripi curbate sau prea mici, animale fără ochi, sau bolnave de cancer. ([25], [26]). Aceste aspecte nu ameliorează specia; nu pot fi considerate exemple de evoluţie. Selecţia naturală elimină

rapid din competiție indivizii care prezintă aceste aspecte patologice. Radiațiile ionizante (X, gamma) inhibă diviziunea celulară, sinteza acizilor nucleici şi a proteinelor, rup cromozomii, declanşează creşteri anormale inclusiv apariția de tumori ([26]): Aceste rezultate nu conduc la îmbunătățirea speciei. Mutațiile realizate de biologi asupra plantelor sunt, în cea mai mare parte, negative. „Conform cu constatările lui Gustafsson, numai o proporție de aproape 0,1 la 0,2% din toate mutantele (de orz) studiate au fost competitive sau chiar superioare față de materialul de control respectiv.” ([43], p.252). În cazul mazărei, numai 1% din mutante pot avea interes pentru ameliorare. „Toate celelalte mutante sunt letale, sterile, sau fertilitatea lor este aşa de scăzută, încât ele nu pot fi propagate.” ([43], p. 252). Dar nici în cazurile pozitive nu s-au obținut „specii superioare”, ci doar aspecte îmbunătățite ale aceleiaşi specii. De exemplu, o producție mai mare de semințe. „Însă producția mare de semințe nu este în mod inevitabil echivalentă cu utilitatea agronomică. Unele din aceste genotipuri sunt foarte înalte şi astfel ele nu sunt potrivite pentru cultura în câmp; altele sunt foarte tardive.” ([43], p. 252) În plus, apare efectul foarte limitant al pleiotropiei: două caractere controlate de aceeaşi genă. „Dacă un caracter specific al unei culture este de interes pentru scopuri de ameliorare, acesta este însoțit, în cele mai multe cazuri, de una sau mai multe caracteristici negative” ([43], p. 256) care reduce valoarea mutantului. Un exemplu foarte clar al acestei situații este o genă de la mazăre, care duce la un număr crescut de semințe pe păstaie. „Acestui caracter pozitiv nu îi corespunde totuşi creşterea aşteptată de semințe, deoarece numărul de păstăi pe plantă este de regulă scăzut sub influența aceleiaşi gene. Astfel, mutanta nu este utilizată în ameliorarea mazărei, în ciuda caracterului dorit pe care îl prezintă.” ([43], p. 256). Se vede de aici că ameliorarea unei specii nu se obține prea uşor. „Proporția mutantelor de interes agronomic în mutageneza experimentală este foarte scăzută. Este necesară o considerabilă cheltuială de timp, spațiu şi bani, dacă se intenționează să se realizeze un grup de mutații sau chiar o singură mutație dorită.” ([43]). S-au obținut însă (în puține cazuri) mutante cu aspect pozitiv: înflorire timpurie, productivitate mare, rezistență la frig sau la unele boli. ([43]). Aceasta nu e de mirare, dacă ne aducem aminte că natura a suferit o cădere. În Vechiul Testament găsim scris: *„...blestemat va fi pământul pentru tine! Cu osteneală să te hrăneşti din el în toate zilele vieții tale! Spini şi pălămidă îți va rodi el şi te vei hrăni cu iarba câmpului.”* (*Facerea* 3, 17-18) Iar Sfântul Ioan Damaschin ne învață astfel: *„Înainte de călcarea poruncii, toate erau supuse omului, căci Dumnezeu l-a pus stăpân peste toate cele de pe pământ şi din ape... Pământul producea roade în chip automat spre trebuința viețuitoarelor supuse omului...Dar după călcarea*

poruncii…atunci, zidirea supusă lui s-a revoltat contra stăpânului pus de Creator, iar lui i s-a poruncit să lucreze în sudoare pământul din care a fost luat."[12] Natura căzută poate fi îmbunătățită, într-o anumită măsură, şi prin aceste procedee tehnice de ameliorare.

Manualul prezintă aşa-zise *„dovezi ale unității lumii vii"* în sprijinul ipotezei evoluției. Se afirmă că: *„toate ființele vii sunt alcătuite, în principal, din proteine şi acizi nucleici."* ([21], p. 152) Este adevărat că trupurile ființelor vii conțin aceste substanțe, dar aceasta nu arată că speciile s-au transformat unele în altele. Dacă un pictor realizează două tablouri pe acelaşi tip de suport şi cu aceleaşi vopsele, nu vom spune că tablourile provin unul din altul. Compoziția chimică de bază a trupurilor făpturilor vii este aceeaşi, pentru că ele au fost create din aceeaşi materie. Nici diversitatea lumii vii nu este o dovadă a evoluției. Ea poate fi explicată prin existența şi lucrarea Creatorului. Marea diversitate a tablourilor unui pictor nu dovedeşte că s-ar transforma un tablou în altul. Prin combinații genetice naturale se obține diversitatea în cadrul speciei (variabilitatea). Nu s-a observat până în prezent transformarea naturală a unei specii în alta. Diversitatea lumii vii se explică cel mai bine prin lucrarea Creatorului. De aceea, Sfântul Grigorie Teologul spune: *„Gândeşte-te şi la varietatea şi belşugul roadelor, mai ales la faptul că cele mai necesare sunt şi cele mai frumoase. Gândeşte-te şi la puterea rădăcinilor, a sucurilor şi a florilor lor, nu numai plăcute ci şi binefăcătoare pentru sănătate, la grația şi calitatea culorilor, dar şi la strălucirea pietrelor prețioase. Căci toate au fost puse înaintea ta, ca un ospăț de obşte, câte sunt necesare şi plăcute din fire. Aceasta ca, dacă nu cunoşti din altceva pe Dumnezeu, să-L cunoşti din binefacerile Lui şi nevoia ta de ele să te facă mai înțelegător."*[13] Iar Sfântul Ioan Damaschin arată că *„dintre plante şi ierburi, pământul produce unele cu rod, altele pentru mâncare, altele mirositoare; florile sunt dăruite spre desfătarea noastră, spre exemplu: trandafirul şi cele asemenea; altele pentru vindecarea bolilor."*[14] *„La porunca Creatorului, pământul a produs tot felul de neamuri de animale, de târâtoare, de fiare şi de vite. Toate sunt pentru întrebuințarea potrivită a omului."*[15] *„Nu este fără de folos trebuința fiarelor sălbatice, căci omul, temându-se de ele, îl fac să-şi aducă aminte şi să cheme în ajutor pe Dumnezeul Care le-a făcut."*[16]

---

[12] Sfântul Ioan Damaschin, *Dogmatica,* Ed. Scripta, Bucureşti, 1993, p. 66.
[13] Sfântul Grigorie de Nazianz, *Cele cinci cuvântări teologice*, 1993, p. 43.
[14] Sfântul Ioan Damaschin, *Dogmatica,* Ed. Scripta, Bucureşti, 1993, p. 66.
[15] Ibidem, p. 65.
[16] Ibidem, p. 66.

Se afirmă în manual că *„evoluția se produce pe baza selecției variațiilor mici."* ([21], p.158). Dar selecția elimină din „competiție" indivizii cu performanțe slabe într-un mediu dat; nu produce specii noi. Ea explică dispariția unor indivizi sau **dispariția** unor specii, **nu apariția** lor. Mutațiile sunt fenomene întâmplătoare şi este puțin probabil să fie atât de bine corelate încât să producă structuri noi, performante. Chiar autorii manualului recunosc faptul că *„cele mai multe mutații sunt dăunătoare speciei"*, iar *„apariția unei mutații utile ... nu reprezintă în sine un fenomen evolutiv."* ([21], p. 167)

Există un proces coordonat care se opune transmiterii genetice a mutațiilor. Este vorba de **repararea ADN**. Acest proces se opune şi evoluției, deoarece mutația este un element necesar evoluției. Locurile modificate din ADN sunt recunoscute de enzime speciale şi sunt interpretate ca defecte. Alte enzime elimină defectele şi restabilesc secvența normală. Referitor la repararea ADN, este interesant de observat faptul că ADN conține informația necesară sintezei unor enzime pentru propria sa reparare. Complexitatea sistemului de reparare şi buna corelare a activităților sunt imposibil de explicat prin simpla întâmplare.

Între paginile 198-209 manualul prezintă concepția evoluționistă despre om. Se afirmă că *„din dovezile geneticii rezultă faptul că materialul genetic uman (cromozomii şi genele) este înrudit cu cel al primatelor evoluate."* ([21], p. 198). Este şi aici o eroare de logică. Din compararea a două structuri genetice nu se poate constata **înrudirea** lor, ci numai gradul de **asemănare**. Concluzia **înrudirii** are ca premisă ascunsă tocmai ideea evoluției. Este adevărat că omul şi maimuța au structuri genetice asemănătoare, în sensul că există multe gene comune. De aceea, compoziția proteică este asemănătoare. Dar din asemănarea compoziției chimice nu rezultă înrudirea (descendența). Pentru a digera hrana existentă în acelaşi mediu, trupul omului şi trupurile unor animale au fost înzestrate cu enzime digestive asemănătoare sau identice. Dar sinteza enzimelor este condusă genetic; de aici şi necesitatea unor gene asemănătoare sau identice. Atât trupul omului cât şi cel al maimuței au fost dotate cu oase, muşchi, piele şi deci cu gene asemănătoare sau identice pentru sinteza proteinelor din aceste structuri anatomice. Asemănarea genetică este normală şi uşor de explicat astfel, prin lucrarea Creatorului. Un inginer poate realiza două aparate diferite utilizând materiale de acelaşi tip şi componente asemănătoare. Subliniem faptul că asemănările sunt doar de natură materială, fizică. Trăirea duhovnicească de care este capabil omul nu se întâlneşte nici la maimuțe,

nici la alte animale. Având o trăire duhovnicească foarte slabă (aproape inexistentă), ateii constată doar asemănările trupeşti dintre om şi animale. Depărtându-se de Ortodoxie, ei nu pot avea un comportament normal. De aceea au ajuns să scrie în manualul de Biologie pentru clasa a VI-a că *„maimuțele au un comportament comparabil cu al omului.”* ([18], p. 160). Asemănările trupeşti dintre oameni şi maimuțe nu sunt dovezi în sprijinul evoluționismului. De exemplu, *Pongidele* au aceleaşi circumvoluțiuni cerebrale ca şi omul, au aceleaşi grupe sanguine, se deplasează în poziție bipedă şi nu au coadă. Dar şi autorii manualului recunosc faptul că *„deşi apropiate de om prin structura lor anatomică, pongidele nu pot fi strămoşii omului.”* ([21], p. 201); Există şi deosebiri importante ale craniului şi scheletului feței. Aşa-zisele „organe rudimentare” nu dovedesc evoluția. Unii cercetători atei le consideră organe fără funcție. Mult timp s-a crezut că apendicele vermiform este un astfel de organ. Astăzi cunoaştem însă că el este un organ limfoid cu funcție imunitară. La fel şi timusul, are rol endocrin şi hematopoietic în prima parte a vieții. Din faptul că un om nu cunoaşte funcția unei structuri anatomice nu rezultă că acea structură este lipsită de funcții. Biologii atei au încercat să explice „evoluția” prin modificări climatice. În manual e scris că *„specia hominidelor a pierdut haina de blană.”* ([21], p. 206). Dar dacă se afirmă răcirea climei, de ce s-a pierdut haina de blană tocmai atunci când a venit frigul? Iar dacă se afirmă încălzirea climei, de ce nu şi-au pierdut haina de blană şi celelalte mamifere? Din ultimele două pagini ale manualului vedem în ce confuzie se află autorii acestuia. Ei confundă „evoluția speciilor” cu întărirea sănătății: *„probabil că evoluția biologică a omului se va desfăşura pe planul ameliorării sale fiziologice… Omul viitorului va fi mai sănătos, mai capabil de muncă fizică şi intelectuală decât omul actual.”* ([21], p. 208-209).

Concluzii

Manualul prezintă drept realitate vechea ipoteză conform căreia acizii nucleici (AND şi ARN) au capacitatea de a înregistra sub formă codificată întreaga informație pentru construcția organismului. În biomatematică s-a demonstrat însă că informația referitoare la morfogeneză nu poate fi codificată în acizii nucleici. Studii recente de genetică au confirmat acest rezultat matematic. ADN-ul nu deține toate secretele formelor vii. Prin efect Kirlian şi electronografie s-a pus în evidență o matrice energo-informațională care păstrează forma organismului, chiar în lipsa unei părți a substanței; deci conține informație referitoare la formă. Biologii atei nu pot explica originea informației.

În cercetările unor biologi atei apare următoarea eroare de logică: din faptul că modificarea unei gene produce modificarea formei sau dispariția unei structuri anatomice se obține concluzia că forma ar fi produsă de acea genă. În realitate, gena este necesară dar nu suficientă. Nimeni nu va spune că un tranzistor produce singur imaginea unui televizor pentru că imaginea dispare dacă se defectează tranzistorul. Genele conțin informația referitoare la succesiunea aminoacizilor din proteine. Prin înlocuirea unui aminoacid cu altul se poate modifica funcția biologică a proteinei; deci succesiunea nu este întâmplătoare. Fiecare proteină are un rol bine precizat. Chiar şi vietățile considerate "primitive" au o mare complexitate biochimică: bacteria *Escherichia coli* are un sistem enzimatic cu peste 600 de enzime diferite; ea codifică peste 2000 de lanțuri polipeptidice diferite cu funcții speciale. Toate reacțiile sunt bine corelate: se produce numai ce este util, în cantitățile necesare, la momentul oportun şi ca răspuns la cerințe precise. Simpla întâmplare nu poate explica această complexitate şi coordonare. Biologii atei încearcă să înțeleagă existența unui program genetic fără Programator.

Izolarea reproductivă a speciilor este un argument împotriva ipotezei evoluției.

În manual se afirmă că s-a demonstrat experimental originea comună a unor proteine. Afirmația conține o eroare de logică. Originea unor substanțe aparține trecutului şi nu poate fi dovedită experimental. Asemănarea structurală a unor tipuri de hemoglobină nu este o dovadă a descendenței. Lanțurile alfa, beta, gamma alcătuiesc hemoglobine cu funcții speciale în viața fătului şi a adultului; ele nu sunt simple „rămăşițe evolutive".

Nu există „dovezi ale biogeografiei". Se prezintă dispariția unei specii (dintr-un areal), nu apariția ei.

Nu există „dovezi ale sistematicii". „Arborele genealogic" este un simplu desen realizat de unii biologi atei, pornind tocmai de la ipoteza evoluționistă. Se constată eroarea de logică: justificarea în cerc vicios. Pe baza ipotezei evoluționiste se construieşte un desen care se aduce apoi ca „dovadă" în sprijinul ipotezei evoluționiste.

Nu există „dovezi ale anatomiei comparate" în sprijinul evoluției. Descendența implică omologia organelor, dar omologia nu implică descendența. În plus, evoluționismul nu poate răspunde la întrebarea: *de ce există organe cu aceeaşi funcție la specii între care nu există legătura filogenetică*? Aici este normal să gândim că funcția a fost prevăzută de acelaşi Creator şi a fost realizată prin metode diferite.

Nu există „dovezi ale embriologiei" în favoarea evoluționismului. Asemănarea superficială şi trecătoare a unor embrioni nu implică

descendenţa lor. Este normal să existe unele asemănări între embrioni, în stadiile iniţiale, până la apariţia unor caractere de deosebire. Aşa numita „lege biogenetică fundamentală” formulată de Haeckel în 1866 este astăzi abandonată chiar şi de evoluţionişti.

Nu există „dovezi directe ale evoluţiei”. Exemplul lepidopterului *Biston betularia* arată o modificare a procentajului de indivizi, nu o evoluţie. La început se întâlneau exemplare albe şi negre; apoi exemplarele negre au devenit mai numeroase, dar nu au evoluat din cele albe, fiindcă existau şi mai înainte, împreună cu cele albe.

Nu se poate susţine evoluţionismul prin „dovezi ale paleontologiei”. Faptul că există „fosile vii”, nemodificate din timpuri vechi, este mai curând un argument **împotriva** ideii de evoluţie, decât în favoarea ei. De asemenea **se confundă adaptarea la mediu cu „evoluţia”**. Adaptarea există, dar nu depăşeşte cadrul speciei. Manualul prezintă un exemplu de adaptare, nu de evoluţie. Până în prezent nu se cunoaşte un caz concret de evoluţie naturală.

Unitatea lumii vii nu implică evoluţia. Faptul că fiinţele vii sunt alcătuite din proteine şi acizi nucleici nu arată că s-au transformat unele în altele. Dacă un pictor realizează două tablouri pe acelaşi tip de suport şi cu aceleaşi vopsele, nu vom spune că tablourile provin unul din altul.

Nici diversitatea lumii vii nu este o dovadă a evoluţiei. Ea poate fi explicată prin existenţa Creatorului. Marea diversitate a tablourilor unui pictor nu arată că s-ar transforma un tablou în altul. O sursă a diversităţii vieţuitoarelor este şi variabilitatea, dar ea nu depăşeşte limitele speciei. Nu s-a observat transformarea unei specii în alta.

Aşa zisele „organe rudimentare” nu dovedesc evoluţia. Unii atei le consideră organe fără funcţie. Mult timp s-a crezut că apendicele vermiform este un astfel de organ. Astăzi cunoaştem însă că el este un organ limfoid cu funcţie imunitară. Din faptul că un om nu cunoaşte funcţia unei structuri anatomice nu rezultă că acea structură este lipsită de funcţii.

Se afirmă în manual că *„evoluţia se produce pe baza selecţiei variaţiilor mici”*. Dar selecţia **elimină** din „competiţie” indivizii cu performanţe slabe într-un mediu dat; **nu produce specii** noi. Ea explică **dispariţia** unor indivizi sau dispariţia unor specii, **nu apariţia** lor. Aşa cum scrie în manual, *„au şanse de supravieţuire variaţiile utile şi cele indiferente”*. Dar cercetările arată că cele mai multe mutaţii sunt dăunătoare, unele chiar incompatibile cu viaţa; urmează mutaţiile indiferente, dar ele nu aduc un progres, o evoluţie. Chiar autorii manualului recunosc faptul că *„cele mai multe mutaţii sunt dăunătoare speciei”*, iar *„apariţia unei mutaţii utile… nu reprezintă în sine un fenomen evolutiv”*. Selecţia artificială nu este o dovadă a evoluţiei, deoarece se realizează prin intervenţia omului.

Mai demult, biologii atei spuneau că *„funcția creează organul"*. Este aici o eroare de logică, deoarece funcția nu poate exista înaintea organului. Astăzi, chiar evoluționiştii au renunțat la această ipoteză. Asemănările dintre oameni şi maimuțe nu sunt dovezi în sprijinul evoluției. De exemplu, *Pongidele* au aceleaşi circumvoluțiuni cerebrale ca şi la om, au aceleaşi grupe sanguine, se deplasează în poziție bipedă şi nu au coadă. Dar şi autorii manualului sunt nevoiți să recunoască faptul că, *„deşi apropiate de om prin structura lor anatomică, pongidele nu pot fi strămoşii omului"*, deoarece există şi multe deosebiri ale craniului şi ale scheletului feței. Biologii atei încearcă să explice "evoluția" prin modificări climatice. În manual e scris că *„specia hominidelor a pierdut haina de blană"*. Dar dacă se afirmă răcirea climei, de ce s-a pierdut haina de blană tocmai atunci când a venit frigul? Iar dacă se afirmă încălzirea climei, de ce nu şi-au pierdut haina de blană maimuțele şi celelalte mamifere? Din ultimele douț pagini (208, 209) ne dăm seama în ce confuzie se află autorii manualului, care confundă evoluția speciilor cu întărirea sănătății.

AFIRMAȚII ANTIEVOLUȚIONISTE ALE UNOR OAMENI DE ŞTIINȚĂ

„În chestiunea omului, am dat înapoi pe toată linia. Toate cercetările întreprinse în scopul de a găsi continuitatea în desfăşurarea progresivă, au rămas fără rezultat. Nu există proanthropos. Nu există om-maimuță. Lanțul intermediar este o fantomă."

(Rudolf Virchow, medic, profesor universitar la Würzburg şi Berlin, fondator al anatomiei patologice[17])

„Paleontologia – fără îndoială vrednică de cel mai viu interes şi emoționantă în aspirația de a țese o mare poveste şi de a o face veridică – a născocit o sumedenie de specii numai din cioburi, numai din ciuntite rămăşițe păstrate între relicvele de muzeu, dar pe care nimeni nu le-a văzut trăind, adică nu le-a cunoscut felul de viață, obiceiurile, fecunditatea, etc. Corespondența între aceste specii ticluite la masa de lucru şi realitățile care vor fi fost e mai mult decât problematică. Ceea ce se ştie sigur e că nu există,

[17]Citat de Mitropolitul Irineu Mihălcescu, în cartea *Teologia luptătoare*, 1994, p. 74.

în înțelesul strict al cuvântului, făpturi intermediare între viermi, echinoderme, moluşte sau artropode."

(Alexandru Mironescu, doctor în Ştiințe Fizice la Sorbona, profesor de Chimie Organică la Facultatea de Ştiințe din Bucureşti[18])

„Avem datoria de a respinge doctrina transformării speciilor ca *antiştiințifică*, fiindcă ea este în dezacord cu un mare număr de fapte bine stabilite. "

(Nicolae Paulescu, medic, profesor universitar la Facultatea de Medicină din Bucureşti, descoperitorul insulinei[19])

„Prin uzul şi abuzul unur postulate ascunse, al unor îndrăznețe şi adesea neîntemeiate extrapolări, s-a creat o pseudoştiință. Ea prinde rădăcini în chiar miezul Biologiei, făcând să rătăcească numeroşi biochimişti şi biologi."

(Pierre Grassé, biolog, preşedinte al Academiei Franceze de Ştiințe[20])

„Eu cred că într-o zi mitul lui Darwin va fi tratat ca cea mai mare înşelătorie în domeniul ştiinței."

(Soren Lovtrup, embriolog suedez [21])

„Cu cât urcăm pe scara complexității animale, cu atât scad şansele ca o mutație să fie compatibilă cu existența purtătorului – sau, şi mai improbabil să fie utilă. La vertebrate, mutații utile nu au fost evidențiate nicicum. Factorii mutageni aplicați animalelor superioare induc mutații neutre, dezavantajoase sau letale."

(Oana Iftime, Alexandru Iftime, biologi [22])

„În anul 1859, cercetătorul britanic Charles Darwin lansa o teorie care încerca să explice originea speciilor de plante şi animale altfel decât prin

---

[18] Alexandru Mironescu, *Limitele cunoaşterii ştiințifice*, Ed. Harisma, 1994, p. 148.

[19] N. C. Paulescu, *Fiziologie Filosofică*, vol. I, Fundația Regală pentru Literatură şi Artă, 1944.

[20] Pierre Grassé, *L' Evolution du vivant*, 1973, citat de Ierom. Serafim Rose în *Cartea Facerii*, p. 16.

[21] Citat de Ariel A. Roth în cartea *Geneza. Legătura între ştiință şi Biblie*, CSN, 2002, p. 122.

[22] Oana Iftime, Alexandru Iftime, *Biologie*, manual pentru clasa a XI-a, Ed. Teora, 2002.

creație. Conform acestei teorii, speciile ar evolua în mod natural unele din altele, de la forme mai simple la forme mai complexe, şi astfel ar fi luat naştere toate viețuitoarele existente astăzi, inclusiv omul, despre care se afirmă că ar proveni dintr-o specie de maimuță.

Această teorie nu a fost demonstrată niciodată, dar unele partide politice, fiind interesate mai ales de aspectul moral al problemei (dacă omul se trage din maimuță atunci suntem liberi să ne comportăm ca animalele), au preluat ideea şi au reuşit să o impună ca teorie oficială. Astfel s-a ajuns ca în toate şcolile din țările guvernate de asemenea partide, să se învețe că omul se trage din maimuță. Multă vreme am crezut şi eu că aşa stau lucrurile, deoarece aşa învățasem la şcoală, dar, atunci când am început să studiez mai serios problema, am descoperit numeroase probe care demonstrau netemeinicia teoriei evoluționiste. În cele din urmă a trebuit să accept faptul că omul nu se poate trage din maimuță, că există un Dumnezeu care a creat lumea şi deci că teoriile materialiste în care crezusem până atunci erau false. […]

Evoluționismul este departe de a fi o teorie cu adevărat ştiințifică, fiind de fapt o colecție de falsuri şi ipoteze nedemonstrate. În plus, există numeroase aspecte asupra cărora nici măcar evoluționiştii între ei nu se înțeleg, teoria unui autor fiind contrazisă de cea a altuia."

(Firmilian Gherasim, biofizician[23])

AFIRMAȚII ANTIEVOLUȚIONISTE ALE UNOR EVOLUȚIONIŞTI

„Considerăm că pentru înțelegerea lumii vii, ar trebui să înțelegem mai bine trecerea de la unicelular la pluricelular [...] În toate aceste presupuneri de trecere de la uni- la pluricelulare, ne bazăm pe nişte similitudini morfologice actuale, ceea ce nu este mijlocul cel mai sigur pentru a înțelege acest «moment» filogenetic, căci fenomenele de convergență au putut duce la asemănări structurale, fără a avea legături cu filogeneza. "

(Acad. Eugen Pora[24])

---

[23] Firmilian Gherasim, Ion Vlăducă, *Ortodoxia şi eroarea evoluționistă*, Ed. Scara, 2002.

[24] Acad. Eugen Pora, *Unitatea lumii vii*, Ed. Ştiințifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1980, p. 46, 52. Comentariu: biologul evoluționist Eugen Pora recunoaşte faptul că asemănările structurale dintre specii pot proveni din convergență (din adaptarea la acelaşi mediu), fără a fi necesară ipoteza evoluției. Recunoaşte, de asemenea, că trecerea de la unicelulare la

„Gruparea împreună a speciilor în genuri este un procedeu foarte subiectiv în care gradul de înrudire devine o judecată strict relativă. [...] Este dificil de a păstra obiectivitatea. [...]

Originea primatelor s-ar situa în cretacic, acum aproximativ 80 de milioane de ani. Din păcate, nu s-au găsit resturile lor şi nici leagănul lor. [...]

Definiția de Homo erectus ca specie paleoantropologică este pur arbitrară, pentru că ea este, ca orice specie de paleohominide, lipsită de realitate biologică şi fondată numai pe resturi de oase şi dentare. [...]

Savanții au imaginat scheme simplificate, pentru a organiza în mod deosebit timpul şi diversitatea viețuitoarelor. [...]

O diagramă exactă a evoluției umane este prematură. Cu toate acestea, diferite teorii speculative au fost abundente în ultimii ani.”

(Dan Georgescu, biolog[25])

„Extrem de rarele forme de tranziție în raportul fosilic rămân ca o permanentă enigmă a paleontologiei. Arborele evoluției care apare în manualele noastre are date numai la vârf şi la nodurile ramurilor; restul se referă la concluzii, dar este clar că nu există dovezi din partea fosilelor. ”

(Stephen Jay Gould, biolog[26])

EVOLUȚIONISMUL ŞI OCULTISMUL

La prima vedere, nu există nici o legătură între evoluționism şi ocultism. În realitate, evoluționismul este o condiție necesară pentru existența ocultismului, pentru simplul motiv că **evoluția este obiectul de studiu al ocultismului.**

---

pluricelulare este o simplă presupunere, bazată pe asemănări morfologice între speciile actuale.

[25] Dan Georgescu, *Biologie umană*, Ed. Universității din Bucureşti, 1999, p. 24, 89, 76, 7, 73. Comentariu: Biologul Dan Georgescu recunoaşte că gradul de înrudire evolutivă este subiectiv, nu obiectiv; că se fac datări de specii fără a se găsi resturile lor; că orice specie de paleohominide este lipsită de realitate biologică, şi că schemele evolutive sunt rezultate ale imaginației savanților.

[26] Citat de Ariel A. Roth în cartea *Geneza. Legătura între ştiință şi Biblie*, CSN, 2002, p. 163. Comentariu: Biologul evoluționist Stephen Jay Gould recunoaşte că arborele evoluției (arborele filogenetic) a fost alcătuit fără să existe dovezi din partea fosilelor.

Ocultistul şi antropozoful Rudolf Steiner a arătat că „ocultismul, în general, nu se ocupă de istoria unui singur secol sau a unei singure perioade, ci de istoria interioară a **evoluției** omeneşti în ansamblul ei. Se adânceşte în studiul primelor manifestări ale sistemului nostru planetar, se întoarce până la **aspectul vegetal şi animal al omului**."[27]

Steiner spune că „în evoluția umană, organele nu încetează să se transforme, să-şi schimbe natura şi obiectul. Astfel, omul primitiv mergea în patru labe şi nu avea la dispoziție sunete articulate pentru a vorbi, nici urechi de auzit."[28] Mai spune că branhiile s-au transformat în urechi, iar labele din față în mâini.

Transformarea speciilor este o amestecare a firilor.

Nu se poate face ocultism fără ideea de transformare. Alchimiştii căutau piatra filosofală care ar transforma plumbul în aur sau cuprul în aur. Tot ei încercau să obțină şobolani din făină şi cârpe.

Ideea de amestecare a firilor este indusă copiilor astăzi prin desene animate şi romane vrăjitoreşti. În celebrul roman *Harry Potter* care a vătămat deja multe suflete de copii – roman scris de o satanistă din Anglia şi tradus rapid în limba română, găsim scris: „mă interesează mai ales transfigurările, ştii tu, transformările din ceva în altceva." [29] sau: „că ne puteam transforma toți în animale, ni se deschideau în față infinite posibilități… Sirius şi James îşi aleseseră special nişte animale uriaşe în care să se transforme, ca să poată ține în frâu un lup." [30] sau: „părea să fi fost un bărbat rotofei, care slăbise extreme de mult… chipul lui păstra ceva din înfățişarea unui şobolan, cu nasul ascuțit şi cu ochi mici şi apoşi. Se uita la ei respirând agitat." [31]

În toate aceste exemple, se amestecă firea umană cu firea animală, în contradicție evidentă cu învățătura Bisericii Ortodoxe.

EVOLUȚIONISMUL TEIST

---

[27] Rudolf Steiner, *Esoterismul creştin,* ed. Univers Enciclopedic, p 127.
[28] Ibidem, p. 94.
[29] J. K. Rowling, *Harry Potter şi piatra filozofală,* Ed. Egmont, 2002, p. 92.
[30] J. K. Rowling, *Harry Potter, prizonier la Azkaban,* Ed. Egmont, 2002, p. 262.
[31] Ibidem, p. 274.

Având impresia că evoluția speciilor este un fenomen real, unii filosofi au încercat să împace ideea evoluției cu învățătura Bisericii. Aşa a apărut evoluționismul teist.

Evoluționismul teist este erezia conform căreia evoluția speciilor este un fenomen real, coordonat de Dumnezeu.

Evoluționistul teist Kalomiros afirmă că *„la porunca lui Dumnezeu, peştii au început să iasă din mare pe uscat, târându-se, mergând pe aripioarele lor şi cu cozile lor, acum în afara apelor şi apoi din nou în ele, devenind reptile amfibii, luând diferite forme şi diferite dimensiuni. [...] Unele din aceste reptile şi-au dezvoltat la porunca lui Dumnezeu în genele şi cromozomii lor, abilitatea manifestată în capacități zburătoare, devenind primele păsări."*[32] Iar despre om, afirmă următoarele: *„Ca indivizi, nu venim oare la existență prin evoluție? "* [33]

„Nu trece oare embrionul nostru prin toate nivelele evoluției pe care le-au urcat animalele? Nu are embrionul uman branhiile ce au produs sistemul nostru respirator atunci când noi (adică strămoşii noştri biologici) eram încă peşti ce înotau în mare? " [34]

„Harul lui Dumnezeu ne-a făcut să urcăm treptele care ne-au dus din țărână spre organismele unicelulare din apă, apoi spre trilobiți, după care Dumnezeu a luat de mână o creatură goală şi tremurătoare, ce căuta hrană şi încerca să scape de fiarele sălbatice, şi a binecuvântat-o insuflându-i Duhul Vieții Sale şi a făcut-o suflet spiritual viu, aşezând-o într-o grădină sădită anume pentru el." [35]

Principalele afirmații din erezia evoluționismului teist sunt următoarele:

1. Evoluția speciilor este un fapt real, dar ea nu s-a produs prin factori întâmplători, ci a fost condusă de Dumnezeu.

2. Adam este primul om, dar el a avut părinți animali.

---

[32] Alexandros Kalomiros, *Sfinții Părinți despre originile şi destinul omului şi cosmosului*, Ed. Deisis, Sibiu, 1998, p. 18. Comentariu: Kalomiros nu prezintă învățătura Sfinților Părinți, ci încearcă să argumenteze evoluționismul teist prin interpretarea greşită a scrierilor Sfinților Părinți.

[33] Ibidem, p. 30.

[34] Ibidem, p. 41. Comentariu: Kalomiros a luat în serios aberanta teorie a lui Haeckel.

[35] Ibidem, p. 40. Comentariu: După părerea lui Kalomiros, acea creatură tremurătoare (viitorul om), încerca să scape de fiarele sălbatice. De aici rezultă erezia conform căreia fiarele sălbatice (carnivore) existau înainte de căderea protopărinților (Adam şi Eva); adică Dumnezeu ar fi rânduit ca animalele să se omoare unele pe altele înainte de căderea omului în păcat.

3. Lumea vie (inclusiv firea lui Adam) era de la început stricăcioasă şi muritoare. Animalele au murit, s-au descompus şi s-au sedimentat, în zeci de milioane de ani înainte de Adam.

4. Zilele creației sunt ere geologice.

Din afirmațiile eretice ale evoluționismului teist rezultă alte consecințe eretice.

1. Dacă vietățile ar fi apărut prin evoluție, ar înseamna că Sfânta Scriptură şi Sfinții Părinți prezintă în mod greşit crearea lumii.

2. Dacă Dumnezeu ar fi realizat evoluția speciilor, atunci ar fi îngăduit amestecarea felurilor de viețuitoare.

3. Dacă moartea şi stricăciunea ar fi existat în lume înainte de păcatul lui Adam, atunci nu păcatul ar fi cauza morții, ci Dumnezeu.

ROLUL EVOLUȚIONISMULUI TEIST ÎN NEW AGE

Cartea evoluționistului romano-catolic John Haught, intitulată *Ştiință şi religie, de la conflict la dialog*, dă pe față intențiile celor care susțin evoluționismul teist: *„Sprijinim întru totul încercările de construire a unei teologii evoluționiste.”*[36]

Se urmăreşte construirea unei noi teologii, compatibile cu evoluționismul. Biologul evoluționist Julian Huxley, secretar general fondator al UNESCO, afirma încă din 1959 că *„viziunea evoluționistă ne dă putința să întrezărim, chiar dacă nedeplin, direcțiile noii religii despre care putem fi siguri că se va ivi, spre a sluji nevoilor erei viitoare.”*[37]

Gravitatea acestei tendințe a fost sesizată de Părintele Serafim Rose. „Aşa cum noul globalism este pasul următor după comunismul ateu, tot aşa şi un nou evoluționism «spiritualizat» este pasul următor după darwinismul vechii şcoli. În acest punct ştiința se va combina cu religia spre a forma o sinteză universală evoluționistă. Anticreştinismul comunismului marxist şi evoluționismul darwinist slujesc doar ca o pregătire pentru ceva mult mai

---

[36] John Haught, *Ştiință şi religie, de la conflict la dialog*, Ed. Eonul Dogmatic, Bucureşti, 2002, p. 99.

[37] Citat de Ieromonahul Damaschin, în prefața cărții Ieromonahului Serafim Rose, *Cartea Facerii, crearea lumii şi omul începuturilor*, Ed. Sophia, Bucureşti, 2001, p. 6.

rău: un creştinism anti-tradiționalist care «să amăgească, de va fi cu putință şi pe cei aleşi (Matei 24, 24).»” [38]

ÎMPOTRIVA EVOLUȚIONISMULUI TEIST

Împotriva evoluționismului teist aducem următoarele învățături:

Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „A nu crede în cele scrise în dumnezeiasca Scriptură, ci a introduce altele din mintea ta, socot că acest lucru aduce mare primejdie pe capul celor ce îndrăznesc să facă aceasta.” [39]

Sfântul Ignatie Briancianinov ne învață astfel: „Sfântul Duh, care a grăit prin prooroci şi apostoli cuvântul lui Dumnezeu, l-a tâlcuit prin Sfinții Părinți. Atât cuvântul lui Dumnezeu, cât şi tâlcuirea lui sunt dar al Sfântului Duh. Numai această tâlcuire o primeşte Sfânta Biserică Ortodoxă! Numai această tâlcuire o primesc adevărații ei fii! Cel ce tâlcuieşte după bunul plac Evanghelia şi întreaga Scriptură, leapădă prin aceasta tâlcuirea ei de către Sfinții Părinți, de către Sfântul Duh. Cel care leapădă tâlcuirea de către Sfântul Duh, leapădă, fără nici o îndoială, însăşi Sfânta Scriptură.” [40]

Sfântul Vasile cel Mare nu acceptă interpretarea alegorică a evenimentelor din cele şase zile ale Facerii. „Trebuie să spunem un cuvânt şi despre **învățații noştri din Biserică;** aceştia vorbesc despre despărțirea apelor; şi, **sub pretextul unei învățături duhovniceşti şi al unor gânduri mai înalte, au recurs la alegorie,** zicând că prin ape se înțeleg, în chip figurat, puterile spirituale... **Să respingem cuvintele acestea,** ca pe nişte interpretări făcute în vis, şi ca pe nişte **basme băbeşti! Să înțelegem prin apă, apa.**”[41] „Eu când aud că Scriptura zice: «iarbă», înțeleg iarbă; când aud «plantă», «peşte», «fiară», «dobitoc», **pe toate le înțeleg aşa cum sunt spuse**.”[42]

---

[38] Ieromonah Serafim Rose, *Cartea Facerii, crearea lumii şi omul începuturilor*, Ed. Sophia, Bucureşti, 2001, p. 378.
[39] Sfântul Ioan Gură de Aur, *Omilii la Facere*, I, Ed. IBMBOR, Bucureşti, 1987, p. 152.
[40] Sfântul Ignatie Briancianinov, *Experiențe ascetice*, vol. I, Ed. Sophia, Bucureşti, 2000, p. 115.
[41] Sfântul Vasile cel Mare, *Omilii la Hexameron,* trad. pr. D. Fecioru, Ed. IBMBOR, 1986, p. 107-108.
[42] Ibidem, p. 170.

„Cei care folosesc **interpretarea alegorică** au încercat să dea credit Scripturii, punând pe seama ei propriile lor idei, schimbând sensul cuvintelor Scripturii cu folosirea unui limbaj figurat. Înseamnă însă să te faci mai înțelept decât cuvintele Duhului, când, în chip de interpretare a Scripturii, introduci în Scriptură ideile tale.” [43]

Sfântul Efrem Sirul ne spune la fel în *Tâlcuire la Cartea Facerii*:

„**Nimenea să nu creadă că zidirea cea de Șase Zile este o alegorie**; tot aşa, nu este îngăduit a zice, că ceea ce pare, potrivit celor istorisite, a fi fost zidit în şase zile, a fost zidit într-o singură clipă, şi, de asemenea, că unele nume înfățişate în acea istorisire fie nu înseamnă nimic, fie înseamnă altceva. Dimpotrivă, trebuie să ştim că întocmai cum cerul şi pământul ce s-au zidit întru început sunt chiar cerul şi pământul, iar nu altceva ce s-ar înțelege sub numele de cer şi pământ, tot aşa, tot ce altceva se zice a fi fost zidit şi tocmit cu rânduială după zidirea cerului şi a pământului, nu sunt numiri goale, ci însăşi ființa firilor zidite corespunde puterii numelor acestora.”[44]

Despre crearea plantelor, Sfântul Vasile cel Mare spune:

„«Să răsară pământul!» Gândeşte-mi-te că aceste puține cuvinte şi această **poruncă scurtă** au făcut ca pământul cel neroditor **să odrăslească dintr-o dată** şi să se pornească spre naşterea de roade.”[45] „**Şi într-o clipită de vreme,** pământul, ca să păzească legile Creatorului, începând cu odrăslirea, a trecut plantele prin toate fazele lor de creştere, şi le-a adus **îndată** la desăvârşire.”[46]

Iar despre păstrarea felului viețuitoarelor, Sfântul Vasile spune: „Colțişorul trestiei nu odrăsleşte măslinul, ci din trestie iese altă trestie, iar din semințe răsar plante înrudite cu semințele aruncate în pământ. Şi astfel, ceea ce a ieşit din pământ la cea dintâi naştere a plantei, aceea se păstrează şi până acum; iar prin răsărirea în continuare se păstrează felul.” [47]

---

[43] Ibidem, p. 171.

[44] Sfântul Efrem Sirul, *Tâlcuire la Cartea Facerii,* I, în *The Works of Our Father among the Saints, Ephraim the Syrian,* vol. 6, Moscova Theological Academy, Sergiev Posad, vol. 6, p. 282, citat de Ieromonahul Serafim Rose, în *Cartea Facerii, crearea lumii şi omul începuturilor,* Ed. Sophia, Bucureşti, 2001, p. 58.

[45] Sfântul Vasile cel Mare, *Omilii la Hexameron,* trad. pr. D. Fecioru, Ed. IBMBOR, 1986, p. 120.

[46] Ibidem, p. 124.

[47] Ibidem, p. 120.

Despre zilele creației, Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Dumnezeu a numit sfârşitul luminii seara, iar sfârşitul nopții dimineața; şi pe amândouă le-a numit zi, ca să nu ne înşelăm, nici să socotim că seara este sfârşit zilei, ci să ştim bine că lungimea amândorura face o zi.” [48]

Iar cuviosul Ioan de la Valaam spune următoarele: „Un misionar academician mi-a spus: «În istoria Facerii dumnezeieşti trebuie să înțelegem cuvântul *ziuă* ca *milioane de zile*.» Sărmanul misionar! El şi-L închipuie pe Făcătorul Atotputernic ca fiind foarte neputincios, ca unul care are nevoie de milioane de zile pentru a crea.” [49]

Despre faptul că Dumnezeu l-a făcut pe om luând țărână din pământ, Sfântul Ioan Gură de Aur ne învață astfel: „A făcut, – spune Scriptura – Dumnezeu pe om luând țărână din pământ. Ce spui? A făcut pe om luând țărână din pământ? Da, ne răspunde dumnezeiasca Scriptură. Şi n-a spus simplu «pământ», ci «țărână», ca şi cum a spus partea cea mai proastă şi mai de puțin preț din pământ.

Mari şi ciudate ți se par cele spuse! Dar dacă te gândeşti cine e Creatorul, n-ai să te mai îndoieşti de ce s-a făcut, ci ai să te minunezi şi ai să te închini puterii Creatorului. Iar dacă ai vrea să le cercetezi pe toate cu slăbiciunea gândurilor tale, e firesc să-ți treacă prin minte şi aceea că din pământ nu se poate face niciodată trup omenesc, ci doar oale şi ulcele, trup ca acesta al nostru, niciodată! Vezi, că dacă nu avem în minte puterea Creatorului şi dacă nu potolim propriile noastre gânduri care dau la iveală marea noastră slăbiciune, nu putem primi înălțimea spuselor Scripturii?”[50]

Aşa ne învață şi Sfântul Ioan Damaschin: „Cuvântul *Adam* se tălmăceşte: făcut din pământ; şi este neîndoielnic că firea omului este făcută din pământ, pentru că a fost plăsmuit din pământ.” [51]

Iar despre noblețea sufletului nostru, tâlcuind cuvintele „şi a suflat în fața lui suflare de viață”, sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Având, dar, în minte acestea toate şi gândindu-ne la noblețea sufletului nostru, să nu facem nici o faptă nevrednică de el, să nu-l murdărim cu fapte urâte. Să nu-l coborâm, supunându-l trupului!” [52]

---

[48] Sfântul Ioan Gură de Aur, *Omilii la Facere*, I, Ed. IBMBOR, Bucureşti, 1987, p. 63.
[49] Cuviosul Ioan de la Valaam, *Fericirile*, Ed. Anastasia, 1997, p. 186.
[50] Sfântul Ioan Gură de Aur, *Omilii la Facere*, I, Ed. IBMBOR, Bucureşti, 1987, p. 143.
[51] Sfântul Ioan Damaschin, *Dogmatica*, Ed. Scripta, Bucureşti, 1993, p. 115.
[52] Sfântul Ioan Gură de Aur, *Omilii la Facere*, I, Ed. IBMBOR, Bucureşti, 1987, p. 145.

Părintele Dumitru Stăniloae spune: „Omul, după învățătura creştină, e adus la existență de la început ca spirit întrupat, sau ca unitate constituită din suflet şi trup, printr-un act creator special al lui Dumnezeu. Pentru aceasta trebuia să existe lumea ca natură, dar **omul nu e opera naturii**, deşi e legat de ea... Actul de creare a omului se deosebeşte de actul de creare a naturii chiar şi în componenta lui referitoare la trup. **Dumnezeu a făcut trupul «luând țărână din pământ»**, deci n-a poruncit simplu pământului să-l producă, dându-i putere în scopul acesta. Prin aceasta a deosebit trupul de restul naturii, mai mult decât se deosebesc trupurile diferitelor animale, de natură. A făcut trupul pentru suflet înrudit în mod special cu Dumnezeu."[53]

Părintele Dumitru Stăniloae ne învață că „Dumnezeu, ca iubire, lucrează totdeauna cu iubire. Iar iubirea nu creează nici un rău. Robia lui Adam este urmarea naturală a înfrângerii lui, durerea lui este rezultatul fiziologic al traumatizării proprii prin deviere de la drumul lui şi **moartea este rezultatul depărtării de Dumnezeu. A socoti pe Dumnezeu cauza durerii şi a morții este o rătăcire esențială, o adevărată injurie la adresa Lui. Pe plan soteriologic, ea este o adevărată erezie**, căci privează Crucea lui Hristos de conținutul ei real istoric şi antropologic, care e cel al victoriei asupra satanei, şi o preface în simplu instrument al durerii şi al îmblânzirii «mâniei lui Dumnezeu»." [54]

„**Concepția scriptural-patristică** socoteşte întrgul celor Şase Zile ale Facerii ca pe un şir de lucrări dumnezeieşti; **concepția ştiințifică uniformistă** socoteşte că la originea tuturor lucrurilor (atât cât cred savanții că poate fi ea urmărită) nu se află nimic altceva decât procese naturale. Nu se pot găsi păreri mai diferite decât acestea, şi **orice amestec al celor două nu poate fi decât un lucru arbitrar şi fantezist.**" [55]

BIBLIOGRAFIE

Cărți de Teologie Ortodoxă

1. Biblia sau Sfânta Scriptură, tipărită cu aprobarea Sfântului Sinod, 1992.

[53] Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae, *Teologia Dogmatică Ortodoxă*, vol. I, Ed. IBMBOR, Bucureşti, 1996, p. 266.
[54] Ibidem, p. 333.
[55] Ieromonah Serafim Rose, *Cartea Facerii, crearea lumii şi lumea începuturilor,* trad. Constantin Făgețan, Ed. Sophia, Bucureşti, 2001, p. 109.

2. Sfântul Grigorie de Nazianz, *Cele cinci cuvântări teologice,* 1993.

3. Sfântul Ignatie Briancianinov, *Experiențe ascetice*, vol. I, Ed. Sophia, Bucureşti, 2000.

4. Sfântul Ioan Damaschin, *Dogmatica,* Ed. Scripta, Bucureşti, 1993.

5. Sfântul Ioan Gură de Aur, *Omilii la Facere*, I, Ed. IBMBOR, Bucureşti, 1987.

6. Protosinghel Ioachim Pârvulescu, *Cele trei mari mistere vizibile şi incontestabile din Biserica Ortodoxă. Puterea sfințitoare a Ortodoxiei*, Ed. Amacona.

7. Ieromonah Serafim Rose, *Cartea Facerii, crearea lumii şi omul începuturilor*, ed. Sophia, Bucureşti, 2001.

8. Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae, *Teologia Dogmatică Ortodoxă*, vol. I, Ed. IBMBOR, Bucureşti, 1996.

9. Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Ce este viața duhovnicească şi cum să te apropii de ea*, Ed. Anastasia, 1997.

10. Sfântul Vasile cel Mare, *Omilii la Hexaemeron*, Ed. IBMBOR, 1986.

Cărți de Apologetică Ortodoxă

11. Arhim. Cleopa Ilie, *Minunile lui Dumnezeu din zidiri,* 1996.

12. Firmilian Gherasim, Ion Vlăducă, *Ortodoxia şi eroarea evoluționistă*, Ed. Scara, 2002.

13. N. C. Paulescu, *Fiziologie filozofică*, vol.I., Fundația Regală pentru Literatură şi Artă, 1944.

14. I. Gh. Savin, *Apărarea credinței*, 1996.

15. Ion Vlăducă, *Elemente de Apologetică Ortodoxă*, Ed. Bizantină, 1998.

16. Ion Vlăducă, *Mic dicționar de Apologetică Ortodoxă*, Ed. Bizantină, 2002.

Manuale şcolare

17. Marin Andrei, Ion Popescu, Florica Mărăscu, Maria Şoigan, *Biologie* IX, Ed. Didactică şi Pedagogică, 1996.

18. Maria Brânduşoiu, Constanța Androne, *Biologie* VI, Ed. Didactică şi Pedagogică, 1998.

19. Gheorghe Mohan, Aurel Ardelean, Aurora Mihail, *Biologie* V, Ed. ALL 1997.

20. Gh. Năstăsescu, Zoe Partin, *Biologie* X, Ed. Didactică şi Pedagogică, 1997.

21. Petre Raicu, Nicolae Coman, Bogdan Stugren, Doina Duma, Florica Mărăscu, *Biologie. Genetică şi evoluționism,* XII, Ed. Didactică şi Pedagogică, 1997.

22. I. Teodorescu, L. Gavrilă, M. Matei, V. Braghină, F. Țibea, I. Bădără, *Biologie. Genetică, ecologie, evoluționism,* VIII, Ed. Didactică şi Pedagogică, 1997.

Alte lucrări ştiințifice

23. Mircea Alexan, Ovidiu Bojor, *Fructele şi legumele - factori de terapie naturală*, 1983.

24. N. H. van Blyenburgh, *Tous différents. Pourquoi?*, Science&Vie, hors serie 200, sept 1997, pg. 50-52.

25. Marius Cârlan, *Elemente de genetică animală normală*, 1996.

26. T. Crăciun, I. Tomozei, N Coleş, Galia Butnaru, *Genetica vegetală*, 1991.

27. P. Darlu, *A quelle distance sommes-nous de nos voisins singes?*, Science&Vie, 200, sept. 1997.

28. Constantin Dumitrescu, Brad Segal, Rodica Segal, *Citoprotecția şi alimentația,* 1991.

29. Dan Georgescu, *Biologie umană*, Ed. Universității din Bucureşti, 1999.

30. Y. Hérault, D. Duboule *Comment se construisent les doigts*, La Recherche 305, janvier 1998.

31. J.J. Kupiec, P. Sonigo *Eloge du hasard et de la sélection. L'A.D.N. ne detient pas tous les secrets des formes vivantes*, La Recherche 305, janvier 1998.

32. Langaney, *Pourquoi nos "genes de comportement" sont-ils des fictions?*, Science&Vie, 200, sept. 1997.

33. L.Meşter, *Zoologia vertebratelor. Amphibia*, 1987.

34. Gh. Mohan, P. Neacşu, *Teorii, legi, ipoteze şi concepții in biologie,* 1992.

35. Tudor Opriş, *Mica enciclopedie pentru tineret*, *cartea 2, varietatea lumii vii,* 1994.

36. Tudor Opriş, *Zoologia*, 1997.

37. Ariel A. Roth, *Geneza. Legătura dintre ştiință şi Biblie*, Centrul de studii ale naturii (CSN), 2002.

38. Valeriu Rusu, Traian Baran, Dimitrie D. Brănişteanu, *Biomembrane şi patologie,* 1991.

39. L. Schalchli, *Comment notre cerveau s'est-il forme?*, Science&Vie 200, sept. 1997.

40. M.P. Schutzenberger, *Lacunele darwinismului*, în *Scara*, Treapta a treia.

41. Petru M. Şuster, *Tachinidele şi problema selecției naturale,* Revista V. Adamachi, vol. XIV, nr. 2, aprilie, 1928.

42. C. B. Thaxton, W. L. Bradley, R. L. Olson, *Misterul originii vieții. Reevaluarea teoriilor actuale,* Philosophical Library. Inc., New York, 1984.

43. *Elemente de radiobiologie vegetală*, coordonator Corneanu Gabriel, 1989.